

HLASY NÁRODA

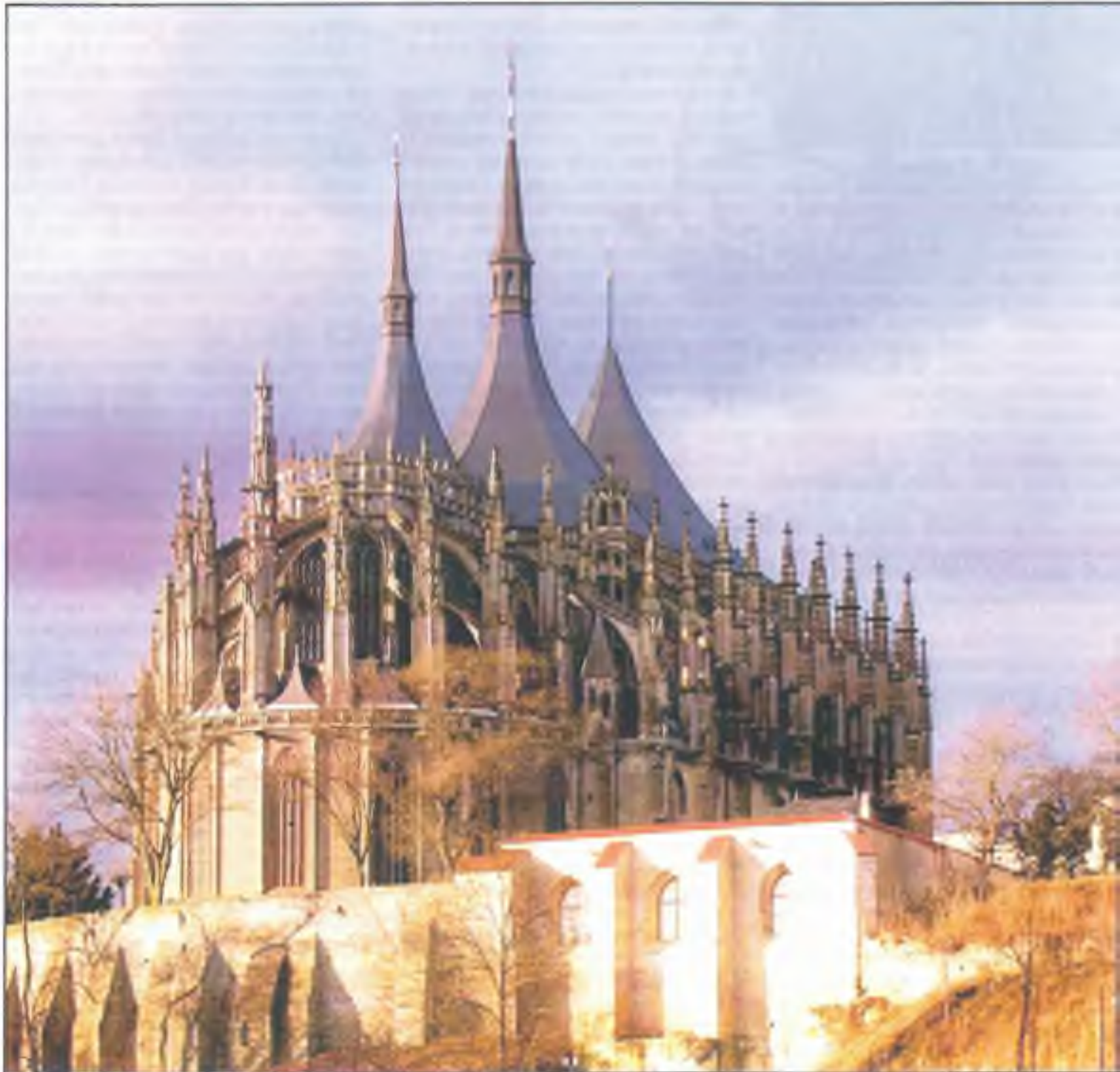
VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 12/2016

Cena \$ 2.50

DECEMBER 2016



Chrám sv. Barbory v Kutné Hoře



Na svátek sv. Barbory, mučednice 4. prosince si lidé trhají třeshňové větvičky s nadějí, že na Vánoce rozkvetou, aby nám připomněly, že se narodil Kristus Pán a z nebeské růže Panny Marie kvítek vykvet nám. A svatě Barboře je zasvěcen také jeden z nejkrásnějších chrámů České republiky v Kutné Hoře. Toto unikátní dílo vrcholné a pozdně gotické architektury bylo v roce 1995 zapsáno na Seznam světového kulturního a přírodního dědictví UNESCO.

Legenda o původu chrámu vypráví o třech hornících, kteří pracovali v místních dolech na stříbro. Jednou když sfárali do dolu, došlo k sesuvu půdy, která horníky zasypala. Ti se začali úpěnlivě modlit k patronce horníků sv. Barboře, aby je z podzemí vysvobodila. První z havířů prosil patronku, aby mohl ještě jednou spatřit denní světlo a pak, že rád zemře. Druhý z havířů si přál, aby mohl ještě jednou spatřit svoji rodinu a pak, že rád zemře. Třetí z havířů se modlil, aby byl rok a den ponechán naživu. Náhle se jim zjevila sv. Barbora a ukázala jim cestu ven. Jakmile první z havířů uviděl světlo, zemřel. Druhý z havířů skončil téhož dne, jakmile uviděl svou rodinu. Třetí z horníků byl živ se svou rodinou ještě celý rok. Jako projev vděčnosti za svou záchranu, porazil na místě, kde spatřil světlo, statný strom a vytesal z něho sochu sv. Barbory, kterou potom postavil na pařez poraženého stromu. Od té doby chodili k této soše všichni horníci, aby se zde pomodlili před sestupem do podzemí a věřili, že je patronka ochrání. Na tomto místě byl zanedlouho položen základ k chrámu sv. Barbory.

Původ chrámu byl však ve skutečnosti spíš prestižní záležitostí. Historie Kutné Hory je spojena s těžbou stříbrných rud. Koncem 13. století odtud pocházela třetina produkce stříbra v Evropě. S těžbou stříbra souviselo i založení

cisteriáckého kláštera v sousedním Sedlci. Kolem roku 1300 vydal král Václav II. zákon, který stanovil královská práva nad těžbou stříbra a nechal v Kutné Hoře razit mince zvané Pražské groše. Kutná Hora byla pak povýšena na město a dostala různá privilegia. Ražbu mincí řídili italské odborníci z Florencie. Noví ambiciozní důlní podnikatelé se chtěli vymanit z duchovní moci Sedleckého kláštera na jehož území jejich město leželo. Tak začal vznikat za hradbami města na pozemku Pražské kapituly nový chrám, který měl být reprezentativním svatostánkem bohatých kutnohorských měšťanů a měl konkurovat dokonce i pražské katedrále.

Se stavbou se započalo kolem roku 1388 pod vedením architekta a projektanta Jana Parlěře, syna Petra Parlěře - stavitele Svatovítské katedrály v Praze. Parlěr se nechal inspirovat stavebním stylem francouzských katedrál. Původní záměr trojlodního kostela katedrálního typu byl změněn na mohutné pětিলodí. Podle některých pramenů, měla mít stavba dvojnásobnou délku lodi než je dnešní stav. S příchodem husitských válek byla stavba přerušena na více než šedesát let, avšak ještě před jejich vypuknutím se projevovaly značné finanční obtíže a začínalo být zřejmé, že původní záměr nebude možné splnit. Od roku 1482 stavba znovu ožila. Postupem doby se zde vystřídal významní mistři svého umění - mistr Hanuš, který vytvořil klenbu ochozu a postavil triforium, Matyáš Rejsek, který udeřal síťovou klenbu presbytáře, chór a část vnějšího opěrného systému či Benedikt Rejt z Pístitova, který vytvořil nad vnitřními arkádami spodní části chrámu samostatné stejnoměrné trojlodí, které nemá v českých zemích obdoby. Ve své podstatě tak vznikl nad původní částí kostela nový, pozdně gotický halový kostel - „kostel nad kostelem“ prosvětlený velkým množstvím rozměrných oken a zastřešený stanovou střechou. Po smrti Rejta se sice ještě pokračovalo, avšak s postupným poklesem těžby stříbra opět docházely finanční zdroje, a tak byly v roce 1558 práce zastaveny. Západní část chrámu byla uzavřena provizorní jednoduchou stěnou.

I když před válkami husitskými byla Kutná Hora baštou katolíků, nakonec ji získali husité a město se stalo zázemím strany podobojí. Roku 1444 zde byl zvolen hejtmánem pozdější král Jiří z Poděbrad, v roce 1471 zde zvolili českým králem Václava Jagellonského. Od roku 1489 sídlili v Kutné Hoře italské biskupové, kteří světili kněze podobojí, konaly se zde zemské sněmy a město konkurovalo svým významem Praze. Do rukou katolíků se město vrátilo až po bitvě na Bílé Hoře. 1621 byl mezi

27 českými pány v Praze popraven i kutnohorský primátor Jan Šultys.

V roce 1626 byl kostel sv. Barbory předán jezuitům, kteří vedle chrámu postavili známou Jezuitskou kolej. Odstranili typickou stanovou střechu a chrám propojili pomocí galerie s Jezuitskou kolejí, vnitřek chrámu vyzdobili barokními prvky.

Následující staletí přinesla vlnu rekonstrukcí a výměn inventáře zejména v barokním duchu. Současná podoba chrámu je z přelomu 19. a 20. století, kdy proběhla rozsáhlá regotizace a celková obnova chrámu. V letech 1886-1905 se chrámu navrátili stanové střechy a bylo dokončeno pětিলodí a také západní stěna. Chrám má v dnešní podobě úctyhodné rozměry: délku 70 m, šířku 40 m a vnitřní výšku 30 m.

Chrám svatě Barbory je pestrou galerií vzácných gotických fresek a kamenického umění. Jezuité chrám vybavili množstvím barokních oltářů, soch a maleb. Štědrí donátoři novogotické obnovy nechali začátkem 20. století vyzdobit velkou část oken vitrážemi, na nichž malíř František Urban ztvárnil řadu čistě křesťanských motivů. Na tuto tradici navázal v roce 2014 zatím poslední výtvarný počín: vitráž s motivem svatě Anežky Přemyslovny, která ozdobila poslední čiré okno v jižní lodi chrámu. Bohoslužby jsou v chrámu každou neděli od 7:00 hodin a při různých slavnostních příležitostech. Chrám je každodenně přístupný veřejnosti s výkladem průvodce.



Svatá Barbora žila ve 3. století v Nikomedii v dnešním Turecku v rodině bohatého kupce. Otec byl zapřísáhlým nepřítelem křesťanů. U domu nechal vybudovat luxusně zařízenou věž, do které svou krásnou dceru zavřel údajně proto, aby ji od uchránil od všech svodů. Jeden ze sloužících Barbory obrátil na křesťanskou víru. Jednoho dne u ní otec našel kříž

a poté, co se Barbora přiznala že je křesťankou, se ji snažil ve zlosti zabít. Barboře se ale podařilo uprchnout, ale zanedlouho ji otec vypátral a odevzdal do rukou soudce. Ten ji dal zbičovat. V noci se jí zjevil Kristus a zahojil její rány. Dalšího dne ji soudce nechal mučit ještě ukrutněji a na potupu ji nechal odříznout prsy. Nakonec ukončil život Barbory sám její otec, který ji setnul mečem hlavu. V tu chvíli skonala nejen svatá Barbora, ale i její otec, kterého usmrtil blesk. Stalo se to roku 306, kdy vládl císař Galerius Valerius Maximin, jeden z nejkrutějších pronásledovatelů křesťanů.

Foto na titulní straně:

Chrám sv. Barbory v Kutné Hoře

Koleďa

Tvá hvězda vede k Betlému,
dítětem malým Bůh se stal,
dobrou zvěst světu celému
o naději člověku dal.

Zář nebe prosvětčila zem,
vesmíru Pán se sklonil níž,
temná noc změnila se v den,
přijdi, přijdi, Pane, k nám blíž.

Stáj se stala prvním chrámem,
jesle živým svatostánkem,
pro lidstvo jsi vzácným darem,
zatímco spí temným spánkem.

Tvá cesta vede ke kříži,
velkému tajemství spásy,
dal jsi nám klíče ke mříži,
dělicí od věčné krásy.



**Po celý život
Ti chceme vzdávat
z celého srdce
chválu a dík,
že ses pro nás
narodil jako člověk,
když jsme byli ztraceni.**

**Probud'te se, probud'te se,
novinu vám hvězda nese,
ozařuje celý svět.
Vstaňte ze sna, vstaňte z hříchu,
zvony zvoní v nočním tichu:
„Narodil se z růže Květ!“**

**Radost z Ježíšova narození
všem čtenářům Hlasů národa přeje
a Boží požehnání do nového roku 2017
Vám i Vaším rodinám vyprošuje**

LITURGICKÁ ČTENÍ

4.neděle adventní - 18.prosince 2016

1. ČTENÍ - Iz 7, 10-14

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Hospodin promluvil k Achazovi skrze proroka Izaiáše: „Vyžádej si znamení od Hospodina, svého Boha, ať hluboko v podsvětí, či nahoře na výšinách!“ Achaz však řekl: „Nebudu žádat, nebudu pokoušet Hospodina.“ Tu pravil Izaiáš: „Slyšte tedy, Davidův dome! Nestačí vám omrzovat lidi, že omrzujete i mého Boha? Proto vám dá znamení sám Pán: Hle, panna počne a porodí syna a dá mu jméno Emanuel to je 'Bůh s námi'.“

2. ČTENÍ - Řim 1, 1-7

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Pavel, služebník Ježíše Krista, povoláný za apoštola, určený k hlásání radostné zvěsti. Bůh jí už předem slíbil ústy svých proroků ve svatém Písmě o svém Synu. Ten pochází jako člověk z rodu Davidova, duchem svatosti se prokázal jako mocný Boží Syn tím, že vstal z mrtvých: Ježíš Kristus, náš Pán. Od něho jsme dostali milost i apoštolské poslání, abychom na oslavu jeho jména přivedli k ochotnému přijetí víry všechny národy. K nim patříte i vy, protože si vás Ježíš Kristus povolal. Všem v Římě, které Bůh miluje a které povolal do stavu svatých: milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista.

EVANGELIUM - Mt 1,18-24

Slova svatého evangelia podle Matouše.

S narozením Ježíše Krista to bylo takto: Jeho matka Maria byla zasnoubena s Josefem. Ale dříve než spolu začali bydlet, ukázalo se, že počala z Ducha svatého. Protože její muž Josef byl spravedlivý a nechtěl ji vydat pohaně, rozhodl se tajně se s ní rozejít. Když už to chtěl udělat, zjevil se mu ve snu anděl Páně a řekl: „Josefe, synu Davidův, neboj se k sobě vzít svou manželku Marii. Vždyť dítě, které počala, je z Ducha svatého. Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; on totiž spasí svůj lid od hříchů.“ To všechno se stalo, aby se naplnilo, co řekl Pán ústy proroků: 'Hle, panna počne a porodí syna a dájí mu jméno Emanuel,' to znamená 'Bůh s námi'. Když se Josef probudil ze spánku, udělal, jak mu anděl Páně přikázal: vzal svou ženu k sobě.

Slavnost narození Páně 25.prosince 2016

Boží hod vánoční - v noci

1.ČTENÍ - Iz 9, 1-3. 5-6

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Lid, který chodil ve tmě, vidí veliké světlo, obyvatelům temné země vzhází světlo. Dáváš mnoho jásotu, zvětšuješ radost; veselí se před tebou, jako se jásá o žních, jako plesají ti, kdo se dělí o kořist. Neboť jho, které ho tížilo, hůl na jeho šíji a bodec jeho otrokáře jsi zlomil jako za midjanských dnů. Hle, dítě se nám narodilo, syn je nám dán, vládu má na svém rameni a dostal jméno podivuhodný rádce, mocný Bůh, věčný otec, kníže pokoje. Jeho vládařství vzroste a pokoje nebude konce; bude vládnout na Davidově trůně a v jeho království, aby je upevnil a utvrdil právem a spravedlností od tohoto času až navěky! Způsobí to horlivost Hospodina zástupů.

2. ČTENÍ - Tit 2, 11-14

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Titovi.

Projevila se Boží dobrota, která přináší spásu všem lidem. Vede nás k tomu, abychom se odřekli bezbožného života i světských žádostí a žili v tomto nynějším věku rozvážně, spravedlivě a zbožně a přitom očekávali v blažené naději slavný příchod našeho velikého Boha a spasitele Krista Ježíše. On vydal sám sebe za nás, vykoupil nás z každé špatnosti a očistil si nás, abychom byli jeho vlastním lidem, horlivým v konání dobrých skutků.

EVANGELIUM - Lk 2, 1-14

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

V těch dnech vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby se v celé říši provedlo sčítání lidu. To bylo první sčítání a konalo se, když byl v Sýrii místodržitelem Kvirinius. Šli tedy všichni, aby se dali zapsat každý do svého města. Také Josef se odebral z galilejského města Nazareta vzhůru do Judska do města Davidova, které se jmenuje Betlém, protože byl z rodu a kmene Davidova, aby se dal zapsat spolu s Marií, sobě zasnoubenou ženou, která byla v požehnaném stavu. Když tam byli, naplnil se jí čas, kdy měla porodit. A porodila svého prvorozeného syna, zavinula ho do plénky a položila do jeslí, protože v zájezdním útulku nebylo pro ně místo. V té krajině nocovali pod širým nebem pastýři a střídali se na hlídce u svého stáda. Najednou u nich stál anděl Páně a sláva Páně se kolem nich rozzářila a padla na ně veliká bázeň. Anděl jim řekl: „Nebojte se! Zvěstuji vám velikou radost, radost pro všechny lidi. V městě Davidově se vám dnes narodil Spasitel - to je Kristus Pán. To bude pro vás znamením: Naleznete děťátko zavinuté do plénky a položené v jeslích.“ A náhle bylo s andělem celé množství nebeských zástupů a takto chválili Boha: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, v kterých má Bůh zalíbení.“

Boží hod vánoční - za svítání

1. ČTENÍ - Iz 62,11-12

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Hospodin ohlašuje až do končin země: „Řekněte siónské dceři: Hle, přichází tvá spása, u sebe má svou mzdu, před sebou má svůj zisk. Nazvou je: 'Svatý lid, vykoupení od Hospodina.' Ty pak dostaneš jméno 'Vytoužené, neopuštěné město'.“

2. ČTENÍ - Tit 3, 4-7

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Titovi.

Projevila se dobrota Boha, našeho spasitele, a jeho láska k lidem; ne snad proto, že my jsme vykonali něco dobrého, ale ze svého milosrdenství nás spasil v koupeli znovuzrození a obnovení Duchem svatým. Toho na nás vylil v hojnosti skrze našeho spasitele Ježíše Krista, abychom - ospravedlnění jeho milostí - dostali jako dědictví vytoužený věčný život.

EVANGELIUM - Lk 2, 15-20

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když andělé odešli od pastýřů do nebe, řekli si pastýři mezi sebou: „Pojďme tedy do Betléma podívat se na to, co se tam stalo, jak nám Pán oznámil!“ Pospíchali tam a našli Marii a Josefa i děťátko položené v jeslích. Když ho uviděli, vypravovali, co jim bylo o tom dítěti pověděno. Všichni, kdo to slyšeli, podivili se tomu, co jim pastýři vyprávěli. Maria však to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom. Pastýři se zas vrátili. Velebili a chválili Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno.

Svátek Svaté Rodiny - 30. prosince 2016

1. ČTENÍ - Sir 3, 3-7. 14-17a (řec. 2-6. 12-14)

Čtení z knihy Sirachovcovy.

Pán chtěl, aby otec byl od dětí ctěn, a potvrdil právo matky u potomstva. Kdo ctí otce, usmíruje své hříchy, kdo si váží matky, jako by sbíral poklady. Kdo ctí otce, dočká se radosti na vlastních dětech a bude vyslyšen, když se modlí. Kdo ctí otce, bude dlouho žít, kdo poslouchá otce, občerstvuje svou matku. Synu, ujmí se svého otce, když zestárne, a netrap ho, dokud je živ. Slábně-li mu rozum, ber na něj pohled a nepohrdej jím, když ty jsi v plné síle. Nezapomene se ti, žeš měl soucit s otcem, započítá se ti jako náhrada za tvé hříchy.

2. ČTENÍ - Kol 3, 12-21

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Kolosanům.

Bratři! Jako od Boha vyvolení, svatí a milovaní projevujte navenek milosrdné srdce, dobrotu, pokoru, mírnost a trpělivost. Snášejte se a navzájem si odpouštějte, má-li kdo něco proti druhému. Pán odpustil nám, proto odpouštějte i vy. A nadto nade všechno mějte lásku, neboť ona je svorník dokonalosti. Ať ve vašem srdci vládne Kristův pokoj: k němu jste byli povoláni v jednom těle. Buďte za to vděční. Kristova nauka ať je u vás ve své plné síle: moudře se navzájem poučujte a napomínejte. S vděčností zpívejte Bohu z celého srdce žalmy, chvalopěvy a duchovní písně. Cokoli mluvíte nebo konáte, všechno dělejte ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu Otci. Vy ženy, buďte svému muži podřízeny, jak se to sluší na křesťanky. Vy muži, mějte svou ženu rádi a nechovejte se k ní mrzoutsky. Vy děti, ve všem svoje očiče poslouchejte, jak se to patří u křesťanů. Vy otcové, nedrážděte svoje děti, aby neztrácely odvahy.

EVANGELIUM - Mt 2, 13-15. 19-23

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když mudrci odešli, zjevil se Josefovi ve snu anděl Páně a řekl: Vstaň, vezmi dítě i jeho matku, uteč do Egypta a zůstaň tam, dokud ti neřeknu. Herodes totiž bude po dítěti pátrat, aby ho zabil.“ Vstal tedy, vzal v noci dítě i jeho matku, odebral se do Egypta a byl tam až do Herodovy smrti. Tak se splnilo, co řekl Pán svatý proroka: 'Z Egypta jsem povolal svého syna.' Když Herodes zemřel, zjevil se v Egyptě Josefovi ve snu anděl Páně a řekl: Vstaň, vezmi dítě i jeho matku a jdi do izraelské země, protože ti, kdo ukládali dítěti o život, už zemřeli.“ Vstal tedy, vzal dítě i jeho matku a odebral se do izraelské země. Ale když uslyšel, že je v Judsku místo svého otce Heroda králem Archelaus, bál se tam jít a podle pokynu ve snu se odebral na území galilejské. Šel tedy a sadil se v městě, které se jmenuje Nazaret, aby se splnilo, co je řečeno ústy proroků: 'Bude nazýván Nazaretský.'

Matky Boží, Panny Marie - 1. ledna 2017

1. ČTENÍ - Nm 6, 22-27

Čtení ze čtvrté knihy Mojžíšovy.

Hospodin řekl Mojžíšovi: „Řekni Áronovi a jeho synům: Tak budete žehnat izraelským synům; budete jim říkat: 'Ať tobě Hospodin požehná a ochraňuje tě! Ať tobě Hospodin ukáže svou jasnou tvář a je milostivý! Ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a dopřeje ti pokoje!' Budou vzývat moje jméno nad izraelskými syny a já jim požehnám.“

2. ČTENÍ - Gal 4, 4-7

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Galaťanům.

Bratři! Když se naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, podrobeného Zákonu, aby vykoupil lidi, kteří podléhali Zá-

konu. Tak jsme byli přijati za syny. A protože jste synové, poslal nám Bůh do srdce Ducha svého Syna, Ducha, který volá: „Abba, Otče!“ Už tedy nejsi otrok, ale syn a jako syn také dědic skrze Boha.

EVANGELIUM - Lk 2, 16-21

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Pastýři pospíchali do Betléma a našli Marii a Josefa i dítěátko položené v jeslích. Když ho uviděli, vypravovali, co jim bylo o tom dítěti pověděno. Všichni, kdo to slyšeli, podivili se tomu, co jim pastýři vyprávěli. Maria však to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom. Pastýři se zas vrátili. Velebili a chválili Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno. Když uplynulo osm dní a dítě mělo být obřezáno, dali mu jméno Ježíš, jak ho nazval anděl, než bylo počato v mateřském lůně.

Slavnost Zjevení Páně - 8. ledna 2017

1. ČTENÍ - Iz 60, 1-6

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Vstaň, rozsviť se Jeruzaléme, neboť vzešlo tvé světlo a Hospodinova velebnost září nad tebou! Hle, tma zahluje zemi a temnota národy, nad tebou však zazáří Hospodin, jeho velebnost se zjevuje nad tebou. Národy budou kráčet v tvém světle a králové v tvé vycházející záři. Rozhlédni se kolem a podívej se: ti všichni se shromáždili, přišli k tobě. Zdaleka přicházejí tvoji synové, na zádech jsou přinášeny tvoje dcerky. Spatříš to a zazáříš, radostí se zachvěje a rozšíří tvé srdce, neboť tě zalije bohatství moře, přinesou ti statky národů. Záplava velbloudů tě přikryje, dromedáři z Midjanu a Efy, přijdou všichni ze Saby, přinesou zlato a kadidlo, rozhlásí Hospodinovu slávu.

2. ČTENÍ - Ef 3, 2-3a. 5-6

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bratři! Slyšeli jste, že Bůh mě pověřil pracovat pro vás na díle milosti. Ve zjevení mi totiž bylo oznámeno to tajemství. V dřívějších dobách to lidé tak nevěděli, ale nyní to bylo odhaleno z osvětlení Ducha jeho svatým apoštolům a kazatelům mluvícím pod vlivem vnuknutí: že totiž také pohané mají stejná dědická práva, že jsou údy téhož těla a že stejně i jim platí ona zaslíbení skrze Ježíše Krista, když uvěří kázání evangelia.

EVANGELIUM - Mt 2, 1-12

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když se Ježíš narodil v Betlémě v Judsku za času krále Heroda, přišli do Jeruzaléma mudrci od východu a ptali se: „Kde je ten narozený židovský král? Uviděli jsme jeho hvězdu na východě, a proto jsme se mu přišli poklonit.“ Když to uslyšel král Herodes, ulekl se a s ním celý Jeruzalém. Svolal všechny velekněze a učitele Zákona z lidu a vyptával se jich, kde se má Mesiáš narodit. Řekli mu: „V Betlémě v Judsku, neboť tak je psáno u proroka: 'A ty, Betléme v judské zemi, nejsi vůbec nejmenší mezi judskými předními městy, protože z tebe vyjde vládce, který bude panovat mému izraelskému lidu.'“ Tehdy si Herodes tajně zavolal mudrce a zevrubně se jich vyptal na dobu, kdy se ta hvězda objevila, poslal je do Betléma a řekl: „Jděte a důkladně se na to dítě vyptejte. Až ho najdete, oznamte mi to, abych se mu i já přišel poklonit.“ Když krále vyslechli, vydali se na cestu. A hle - hvězda, kterou viděli na východě, šla před nimi, až se zastavila nad místem, kde bylo dítě. Jakmile uviděli hvězdu, zaradovali se nevýslovnou radostí. Vstoupili do domu a spatřili dítě s jeho matkou Marií, padli na zem a klaněli se mu. Otevřeli své pokladnice a obětovali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu. Ve snu dostali pokyn, aby se k Herodovi už nevraceli, proto se vrátili jinou cestou do své země.

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 30. listopadu 2016

Politické události

**Ve vládě skončí
Němeček a Dienstbier,
nahradí je Ludvík
a Chvojka**

Ve vládě skončí ministr zdravotnictví Svatopluk Němeček a ministr pro lidská práva Jiří Dienstbier, oznámil premiér Bohuslav Sobotka (ČSSD). Na Němečkovo místo Sobotka navrhuje ředitele Fakultní nemocnice Motol Miloslava Ludvíka, lidskými právy a legislativou chce pověřit poslance Jana Chvojku. Němeček ČTK sdělil, že personální změny jsou v kompetenci premiéra, který za ně ponese odpovědnost.

Sobotka zdůraznil, že ministři neodcházejí, protože by měli problémy nebo skandály. "Chci jim poděkovat za práci, kterou tři roky ve prospěch České republiky odváděli, ale prostě chci, aby ten kurz sociální demokracie byl zřetelnější, aby vládní tým byl kompaktní a vláda byla výkonná až do samého konce volebního období," uvedl Sobotka.

Od ředitele nemocnice v pražském Motole Miloslava Ludvíka (ČSSD), kterého nominuje do funkce ministra zdravotnictví, si premiér Bohuslav Sobotka (ČSSD) slibuje, že jako ekonom položí důraz na maximální efektivitu zdravotní péče. Nový ministr pro lidská práva a šéf legislativy Jan Chvojka (ČSSD) má pomoci v posledním roce mandátu Sobotkovy vlády s finišem legislativních prací ve Sněmovně. Sobotka to řekl ČTK a České televizi

po jednání předsednictva ČSSD, na kterém seznámil stranické kolegy s plánovanou změnou v kabinetu.

Sobotka připomenul, že Ludvík je 16 let ředitelem největší fakultní nemocnice v zemi. "Dokázal stabilizovat tuto nemocnici z hlediska hospodaření. Je to ekonom, bude to zajímavá změna, protože přeruší dlouhou řadu lékařů v čele ministerstva," podotkl Sobotka.

**Návrh na obnovení
trestnosti hanobení
prezidenta
vyvolal kritiku**

Odmítavé reakce části politiků včetně premiéra Bohuslava Sobotky (ČSSD) vzbudil návrh skupiny šesti desítek poslanců vrátit do trestního zákona čin veřejného hanobení prezidenta pod sankcí až ročního vězení. Zástupci pravicové opozice označili předlohu za normalizační nebo za "návrat ke komunistické ochraně papalášů". Autoři z řad poslanců ČSSD, ANO, KSČM a Úsvitu v čele se Zdeňkem Ondráčkem (KSČM) jsou ale přesvědčení o preventivním účinku, navrhované postihy by měly podle nich spíše "výchovný charakter".

"Kdo veřejně hanobí prezidenta republiky, ruší výkon jeho pravomoci a snižuje tak jeho vážnost, bude potrestán odnětím svobody až na jeden rok, peněžitým trestem nebo propadnutím věci," znělo by nové ustanovení. Součástí navrhované normy je také doplnění přestupkového zákona. Postih by hrozil lidem, kteří

by znevážili postavení prezidenta při výkonu pravomoci.

Ačkoli novelu trestního zákoníku podepsala i část poslanců sociální demokracie a hnutí ANO, jejich jiní politici se k ní staví záporně. "Obávám se, že kdybychom obnovili takovýto trestný čin, tak by se trestní právo začalo používat v politickém souboji. Těžko říct, kde by to skončilo," uvedl ministerský předseda a předseda ČSSD Sobotka. Podle ministra spravedlnosti Roberta Pelikána (ANO) zajistí hlavě státu vážnost právě skutečnost, že ho nechrání zvláštní paragrafy, než vyhrožování vězením. "Zvláštní ochrana hlavy státu před verbálními útoky je spíše historický přezitek," tvrdí ministr.

Naopak předseda KSČM Vojtěch Filip, který k návrhu podpis připojil, si myslí, že je nutné vyplnit v zákonu existující vakuum. "Vzhledem k tomu, že jsou chráněni nejen soudci, ale i úředníci i před slovními útoky, jeví se zrušení ochrany úřadu a osoby prezidenta za mezeru v právu," uvedl. Předkladatelé si od novely podle důvodové zprávy slibují to, že "by v budoucnosti nemělo docházet k excesům na adresu prezidenta republiky, k jeho hrubým veřejným urážkám".

Předseda opoziční TOP 09 Miroslav Kalousek ale soudí, že neschválení novely by bylo i v zájmu nynějšího prezidenta Miloše Zemana. "On sám by byl v konfliktu se zákonem minimálně jednou týdně," napsal na twitteru. Nad tím, čím se někteří poslanci zabývají, se podívil předseda ODS Petr Fiala. "Aby pak někdo nehanobil je. Ale na to může být další zákon," uvedl na sociální síti.

**Výročí 17. listopadu
si lidé připomněli
na řadě míst Česka**

* V Liberci se rozeznělý budíky, ve snaze vyburcovat společnost. "To shromáždění je hlavně uctěním státního svátku Dne boje za svobodu a demokracii," řekl ČTK za organizátory Daniel Zach, který se sám v roce 1989 zúčastnil protestních pochodů studentů v Liberci. "Mám pocit, že demokracii ztrácíme, je něco nehorázného, když čtyři ústavní činitelé pošlou dopis Číně. Když se nemůže ministr kultury sejít s dalajlámou, s duchovním, tak já tomu nerozumím. To podle mě není demokracie," řekl.

* Svíčky poskládané do slova demokracie se v podvečer rozsvítily na českobudějovickém náměstí Přemysla Otakara II. K bustě prvního československého prezidenta T. G. Masaryka umístěné na radnici je přinesly stovky lidí. Zúčastnily se akce s názvem Rozsvíťme demokracii, kterou pořádal Ateliér 3D Jihočeského divadla.

"Smyslem je připomenout podstatu samotné demokracie," řekl ředitel Jihočeského divadla Lukáš Průdek. Dodal, že organizátoři nechtěli zdůrazňovat žádné konkrétní téma, která se v současné době ozývají v politickém spektru. Proto také pořadatelé nezvali žádného řečníka, jenž by pronesl jakýkoliv projev.

* Přes pět desítek lidí se v Ostravě sešlo na vzpomínkovém pochodu u příležitosti výročí 17. listopadu. Lidé se svíčkami prošli centrem města, poslechli si projevy organizátorů nebo si zazpívali píseň Jednou budem dál, která byla jednou ze skladeb provázejících v roce 1989 takzvanou sametovou revoluci.

* Na lampionový průvod, který se v Brně každoročně večer 17. listopadu koná, přišly letos stovky lidí. Po cestě k Moravskému náměstí na Kraví horu si lidé připomněli tragické události roku 1939, rekla ČTK jedna z organizátorek Karla Kuželová z Národního fondu studentů Filozofické fakulty Masarykovy univerzity. Průvod bývá v Brně v Den boje za svobodu a demokracii nejmasovější akcí. Ostatní demonstrace včetně extremistických letos přitáhly nejvýše 200 lidí.

Dav studentů a rodičů s dětmi nejprve zamířil k budově Lékařské fakulty na Komenského náměstí, kde účastníci připomněli osudy některých studentů, kteří před 77 lety stanuli tváří v tvář nacistické moci v Protektorátu Čechy a Morava. "Letos promluvila prorektorka univerzity Hana Svatoňová, protože rektor Mikuláš Bek se neúčastnil pietních akcí v Praze," vysvětlila Kuželová.

* Lidský řetěz se svíčkami na pražské Národní třídě oslavoval svobodu a připomínal oběti komunistického režimu. Byl ale kratší, než pořadatelé z platformy Bezkomunistů.cz doufali. Od pamětní desky připomínající události listopadu 1989 nedošlo ani na úroveň Národního divadla. Organizátoři přitom chtěli spojit Národní třídu s památníkem obětí totalitních režimů na Újezdě, tedy na opačném břehu Vltavy.

Lidé se seřazovali podél napaženého provázku, který drželi skauti. Provázek měl být symbolem, že táhnou za jeden provaz. "Světla svobody", tedy zapálené svíčky, které si lidé zapojení v řetězu nakonec položili před sebe, měla dvojí význam. Jednak byla oslavou svátku svobody

a demokracie, jednak měla připomínat všechny lidi, kteří přišli o život kvůli komunistickému režimu. V tuzemsku se odhadem jedná asi o 10.000 lidí, uvedli pořadatelé.

* Tisícovky lidí při oslavě výročí začátku pádu socialismu v někdejších Československu rozezněly na pražském Václavském náměstí budíky. Zvuk budíků měl podle pořadatelů happeningu symbolicky probudit ze spánku občanskou společnost. Většina účastníků k tomu použila mobilní telefony, někteří si ale přinesli i budíky klasické.

"My jsme se rozhodli, že rozeznáme budíky v symbolický čas v 19:30, což je zhruba čas, kdy policejní kordon na Národní třídě před 27 lety přehradil cestu studentům, kteří šli z Albertova," řekl shromážděným filosof Václav Němec z iniciativy Kroměřížská výzva.

Zvonění budíků mělo podle něho taky připomenout politikům, aby tyto hodnoty hájili a aby je nepošlapávali a nevyprodávali je za pochybné zájmy nebo spojenectví.

MZV: Češi zadrženi v Turecku nemířili do Sýrie kvůli terorismu

Dvojice Čechů zadržena v Turecku nemířila do Sýrie za účelem teroristické činnosti, uvedlo ministerstvo zahraničí. V prohlášení zveřejněném na svém webu ministerstvo oznámilo, že dvojici poskytuje konzulární pomoc. Ministr zahraničí Lubomír Zaorálek (ČSSD) ve středu uvedl, že doufá ve vyhoštění dvojice Čechů z Turecka. Řešení ale podle něj nelze očekávat rychle.

Zadržení Markéta Všelichová a Miroslav Farkas jsou podle ministerstva obviněni ze závažných trestných činů

podle tureckého práva, konkrétně z členství v ozbrojené teroristické organizaci. "Podle dostupných informací ministerstva zahraničních věcí nebylo účelem cesty této dvojice do Sýrie účast na teroristické činnosti," uvedl úřad. Toto hodnocení činnosti Čechů česká diplomacie předala tureckému velvyslanci v ČR a turecké straně ho poskytne i Zaorálek při návštěvě Turecka 13. prosince.

Češi při potravinové sbírce darovali o třetinu víc zboží než loni

Češi v rámci Národní potravinové sbírky darovali potřebným 312 tun zboží, meziročně zhruba o třetinu více. Převážnou část vybraných věcí tvořily trvanlivé potraviny. Necelých pět tun se pak nashromáždilo nepotravinového, hlavně drogistického zboží.

"Z celkového odevzdaného množství potravin by se dalo vyrobit zhruba 768 tisíc porcí jídla, které by nasýtilo všechny obyvatele Brna, Olomouce a Liberce. Nejvíce potravin se v sobotu vybralo v Praze, a to více než 71 tun. Dále následoval kraj Jihomoravský s necelými 35 tunami a kraj Moravskoslezský, kde se vybralo téměř 26 tun," uvedl Lojka. Méně výrobků než loni se podle něj vybralo pouze na Vysočině.

Čtvrtého ročníku sbírky se letos zúčastnilo více než 650 prodejen po celém Česku. To je přibližně šestkrát více než v prvním ročníku v roce 2013 a o více než třetinu víc než loni. Lidé darovali především těstoviny, mouku, kaše nebo nápoje. Do akce se zapojili i výrobci a nejrůznější organizace, kteří do celkového výsledku přispěli 30 tunami zboží.

Tisíce lidí sledovaly rozsvěcení stromu na Staroměstském náměstí

Zaplněné Staroměstské náměstí v centru Prahy přihlíželo v sobotu 26. listopadu v 17:30 slavnostnímu rozsvícení 22 metrů vysokého vánočního stromu. Na náměstí zároveň začaly tradiční vánoční trhy, které lákají na novou výzdobu z přírodních materiálů a nové prodejní stánky s českým zbožím. Konat se tu budou i dílničky pro děti, připraveno je pro ně i promítání pohádek, večery vyplní kulturní program. Ceny občerstvení se oproti loňskému roku nezměnily.

Strom je nasvícen ve zlatobílých barvách s červenými prvky. Samotné rozsvěcování trvalo za doprovodu hudby několik minut. Praha před rokem změnila způsob rozsvěcení zejména kvůli velkému zájmu přihlížejících a rovněž kvůli bezpečnosti.

Oproti loňsku se na trhu změnilo uspořádání stánků, které letos tvoří vánoční hvězdu. Výzdoba trhů vychází z lidových motivů a dekorací. Stánky a náměstí jsou vyzdobeny perníčky, šiškami a dalšími přírodními materiály. Umístěn je tu betlém a lidé mohou vidět i živá zvířata. "Máme připraveno trojnásobné množství stromků, až padesát, a tři tuny čerstvého jehlíčí, aby přírodní materiály byly v prostoru znát," řekla Michaela Valentová z firmy S.O.S. Dekorace, která výzdobu vytvořila.

Ekonomika

Stovky restaurací s příchodem EET končí, dvě třetiny firem čekají velké komplikace

Pivovary již vědí o stovkách odběratelů, kteří se rozhodli ukončit činnost spolu

s nástupem elektronické evidence tržeb (EET) od prosince. Jde hlavně o menší a venkovské restaurace. Vyplývá to z ankety ČTK mezi pivovary. Jenom největší výrobce piva Plzeňský Prazdroj uvedl, že pivo přestalo odebírat k začátku prosince několik set subjektů. Dopady EET však budou jasné až v prosinci nebo v lednu.

"Svou činnost momentálně ukončují spíše menší a vesnické hospody, které nepodávají teplé jídlo. Dá se ale předpokládat, že hlavní vlna dopadu EET ještě přijde, a to s koncem kalendářního roku," řekl ČTK ředitel obchodu hospod a restaurací z Prazdroje Tomáš Mráz.

V menším měřítku podobnou situaci zažívají i Pivovary Staropramen. "Zatím se někteří zákazníci předběžně vyjádřili, že pravděpodobně ve své činnosti pokračovat nebudou. Jde řádově o pár desítek," sdělila ČTK mluvčí Denisa Mylbachrová. Podle ní je ale ještě na bilanci příchodu EET brzy.

"Někteří zákazníci nám oznámili ukončení spolupráce s naším pivovarem, když jako hlavní důvod k ukončení podnikání v gastronomii uvedli zavedení EET," dodal vedoucí oddělení tuzemských prodejů Budějovického Budvaru Martin Horejš.

Problémem podle něho není pro hospodské jen pořízení nové pokladny, ale také paušální poplatky za spojení. "Pro malou hospodu to znamená prodat měsíčně jeden sud navíc, a to není jednoduché," vysvětlil. Restauracím, které výhradně nabízejí vratislavické pivo, nabídl podnik zajištění vybavení, využili toho však jen jednotlivé restaurace. "Někteří hospodští se nechtějí vázat, jinde

využili nabídek velkých pivovarů," doplnil Jaroslav Toman z obchodního oddělení. Například nabídku výhod Prazdroje využilo podle Mráze 1500 restaurací.

EET bude v ostrém provozu spuštěna 1. prosince pro hotely a restaurace a měla by se týkat zhruba 40.000 podnikatelů. Po hotelech a restauracích se budou muset od března příštího roku zapojit do EET maloobchodní a velkoobchodní firmy. Stánkový prodej občerstvení bez zájemů pro hosty ve formě stolů a židlí, například na festivalech, se do evidence zapojí od března 2018, stejně jako prodej na farmářských trzích nebo služby účetních, advokátů i lékařů. Od června 2018 se do systému zapojí například kadeřnice, vybraní řemeslníci, opraváři domácích spotřebičů nebo astrologové.

Obchodníci si Černý pátek pochvalují, obrat vyskočil o desítky procent

Tržby obchodníků, kteří se zapojili do slevových akcí na Černý pátek, vyskočily o desítky procent. Zájem nakupujících byl zejména v e-shopech rekordní, nejatraktivnější zboží zmizelo v řádu minut. V kamenných prodejnách se zvýšený zájem tolik neprojevil. Vyplývá to z ankety ČTK mezi obchodníky. Slevy se podle nich pohybují rovněž v desítkách procent.

V posledním listopadovém týdnu stoupnou podle odhadu Asociace pro elektronickou komerci (APEK) tržby e-shopů o 205 procent oproti běžnému podzimnímu týdnu, Češi tak utratí za on-line nákupy 3,2 miliardy korun.

Datart registruje na svém e-shopu nárůst obratu oproti běžným dnům o 70 procent. Nejrychleji se vyprodaly malé kuchyňské spotřebiče a

produkty péče o tělo. E-shop Bonami.cz registruje dvakrát více objednávek proti běžnému pátku. Alza, která Black Friday spustila již před týdnem, vyprodala třetinu z 88.000 kusů zboží zařazených do výprodeje, přičemž zboží do výprodeje uvolňuje postupně. Podle marketingového ředitele e-shopu CZC.cz Michala Gabriela se nejatraktivnější kusy zboží vyprodaly v řádu minut. Řetězec Expert Elektro eviduje největší zájem o zboží z kategorie péče o tělo a zdraví, menších spotřebičů a příslušenství k telefonům. "Nejvyhledávanějším je mezi zákazníky elektrický zubní kartáček, externí baterie pro dobíjení tabletu nebo mobilu a moderní kuchyňský robot," uvedl Michal Švihnos z Expert Elektro. Slevy na tzv. Černý pátek letos poprvé nabízí v Česku řada velkých obchodních řetězců jako Kika, C&A Modas, Euronics ale i nákupní centra. Dosud byl tento nákupní svátek v ČR hlavně v režii e-shopů.

Kurzovní lístek

30. 11. 2016 (střed)

EUR, 1	27,060
Kanada, 1	19,016
USA, 1	25,455

Kultura

V Praze pokřtili knihu vzpomínek na prezidenta Náš Václav Havel

Ve výroční den začátku sametové revoluce, která z někdejšího disidenta rychle udělala prezidenta, pokřtili 17. listopadu v Praze knihu Náš Václav Havel. Obsahuje rozhovory, které se známými osobnostmi české společnosti vedli novináři Jan Dražan a Jan Pergler. Týkaly se především Václava Havla, ale i nejpodstatnějších okamžiků československé a české histo-

rie posledního půlstoletí.

"Když jsme připravovali knihu, měli jsme pocit, že se chceme přihlásit k odkazu Václava Havla, a říct, že je to náš hrdina. Pro nás Václav Havel zůstane největší postavou českých, československých i světových dějin. Chtěli jsme mu takto poděkovat," řekl Jan Pergler. "Vybrali jsme si 29 postav, které nějakým způsobem byly s Václavem Havlem delší dobu než my, ptali jsme se jich, jaký Václav Havel byl a jaký je jeho odkaz," uvedl.

Knihu doprovodil portrétními fotografiemi Ondřej Němec, který se s Havlem znal velmi dobře od mládí. Někteří z respondentů se křtu také zúčastnili, byli mezi nimi kardinál Dominik Duka, architekt Miroslav Masák, Havelův tajemník Vladimír Hanžl, textař a příští prezident ský kandidát Michal Horáček, bývalý politik Alexandr Vondra, Luboš Dobrovský, Fedor Gál či Jitka Vodňanská.

Respondenti v knize vzpomínají na Havla jako na prezidenta, kamaráda, disidenta šéfa. Kaleidoskop vzpomínek mapuje období od 60. let, kdy se Václav Havel začal objevovat na veřejnosti jako dramatik a intelektuál, přes 70. a 80. léta, kdy se stal neformálním lídrem disentu, přelomový rok 1989 a jeho nezastupitelnou roli v sametové revoluci. Kniha sleduje také 13 let působení na Hradě i jeho poslední dny na Hradecku v roce 2011.

Slavíky mají Gott, Bílá či skupina Kabát, uspěl i Ortel

Absolutním Českým slavíkem i vítězem mezi zpěváky se opět stal Karel Gott, který prvenství v kategorii zpěváků získal už po jednadvacáté

s nástupem elektronické evidence tržeb (EET) od prosince. Jde hlavně o menší a venkovské restaurace. Vyplývá to z ankety ČTK mezi pivovary. Jenom největší výrobce piva Plzeňský Prazdroj uvedl, že pivo přestalo odebírat k začátku prosince několik set subjektů. Dopady EET však budou jasné až v prosinci nebo v lednu.

"Svou činnost momentálně ukončují spíše menší a vesnické hospody, které nepodávají teplé jídlo. Dá se ale předpokládat, že hlavní vlna dopadu EET ještě přijde, a to s koncem kalendářního roku," řekl ČTK ředitel obchodu hospod a restaurací z Prazdroje Tomáš Mráz.

V menším měřítku podobnou situaci zažívají i Pivovary Staropramen. "Zatím se někteří zákazníci předběžně vyjádřili, že pravděpodobně ve své činnosti pokračovat nebudou. Jde řádově o pár desítek," sdělila ČTK mluvčí Denisa Mylbachrová. Podle ní je ale ještě na bilanci příchodu EET brzy.

"Někteří zákazníci nám oznámili ukončení spolupráce s naším pivovarem, když jako hlavní důvod k ukončení podnikání v gastronomii uvedli zavedení EET," dodal vedoucí oddělení tuzemských prodeje Budějovického Budvaru Martin Horejš.

Problémem podle něho není pro hospodské jen pořízení nové pokladny, ale také paušální poplatky za spojení. "Pro malou hospodu to znamená prodat měsíčně jeden sud navíc, a to není jednoduché," vysvětlil. Restauracím, které výhradně nabízejí vratislavické pivo, nabídl podnik zajištění vybavení, využili toho však jen jednotlivé restaurace. "Někteří hospodští se nechtějí vázat, jinde

využili nabídek velkých pivovarů," doplnil Jaroslav Toman z obchodního oddělení. Například nabídku výhod Prazdroje využilo podle Mráze 1500 restaurací.

EET bude v ostrém provozu spuštěna 1. prosince pro hotely a restaurace a měla by se týkat zhruba 40.000 podnikatelů. Po hotelech a restauracích se budou muset od března příštího roku zapojit do EET maloobchodní a velkoobchodní firmy. Stánkový prodej občerstvení bez zázemí pro hosty ve formě stolů a židlí, například na festivalech, se do evidence zapojí od března 2018, stejně jako prodej na farmářských trzích nebo služby účetních, advokátů i lékařů. Od června 2018 se do systému zapojí například kadeřnice, vybraní řemeslníci, opraváři domácích spotřebičů nebo astrologové.

Obchodníci si Černý pátek pochvalují, obrat vyskočil o desítky procent

Tržby obchodníků, kteří se zapojili do slevových akcí na Černý pátek, vyskočily o desítky procent. Zájem nakupujících byl zejména v e-shopech rekordní, nejatraktivnější zboží zmizelo v řádu minut. V kamenných prodejnách se zvýšený zájem tolik neprojevil. Vyplývá to z ankety ČTK mezi obchodníky. Slevy se podle nich pohybují rovněž v desítkách procent.

V posledním listopadovém týdnu stoupnou podle odhadu Asociace pro elektronickou komerci (APEK) tržby e-shopů o 205 procent oproti běžnému podzimnímu týdnu, Češi tak utratí za on-line nákupy 3,2 miliardy korun.

Datart registruje na svém e-shopu nárůst obratu oproti běžným dnům o 70 procent. Nejrychleji se vyprodaly malé kuchyňské spotřebiče a

produkty péče o tělo. E-shop Bonami.cz registruje dvakrát více objednávek proti běžnému pátku. Alza, která Black Friday spustila již před týdnem, vyprodala třetinu z 88.000 kusů zboží zařazených do výprodeje, přičemž zboží do výprodeje uvolňuje postupně. Podle marketingového ředitele e-shopu CZC.cz Michala Gabriela se nejatraktivnější kusy zboží vyprodaly v řádu minut. Řetězec Expert Elektro eviduje největší zájem o zboží z kategorie péče o tělo a zdraví, menších spotřebičů a příslušenství k telefonům. "Nejvyhledávanějším je mezi zákazníky elektrický zubní kartáček, externí baterie pro dobíjení tabletu nebo mobilu a moderní kuchyňský robot," uvedl Michal Švihnos z Expert Elektro. Slevy na tzv. Černý pátek letos poprvé nabízí v Česku řada velkých obchodních řetězců jako Kika, C&A Modas, Euronics ale i nákupní centra. Dosud byl tento nákupní svátek v ČR hlavně v režii e-shopů.

Kurzovní lístek

30. 11. 2016 (střed)

EUR, 1	27,060
Kanada, 1	19,016
USA, 1	25,455

Kultura

V Praze pokřtili knihu vzpomínek na prezidenta Náš Václav Havel

Ve výroční den začátku sametové revoluce, která z někdejšího disidenta rychle udělala prezidenta, pokřtili 17. listopadu v Praze knihu Náš Václav Havel. Obsahuje rozhovory, které se známými osobnostmi české společnosti vedli novináři Jan Dražan a Jan Pergler. Týkaly se především Václava Havla, ale i nejpodstatnějších okamžiků československé a české histo-

rie posledního půlstoletí.

"Když jsme připravovali knihu, měli jsme pocit, že se chceme přihlásit k odkazu Václava Havla, a říct, že je to náš hrdina. Pro nás Václav Havel zůstane největší postavou českých, československých i světových dějin a chtěli jsme mu takto poděkovat," řekl Jan Pergler. "Vybrali jsme si 29 postav, které nějakým způsobem byly s Václavem Havlem delší dobu než my, ptali jsme se jich, jaký Václav Havel byl a jaký je jeho odkaz," uvedl.

Knihu doprovodil portrétními fotografiemi Ondřej Němec, který se s Havlem znal velmi dobře od mládí. Někteří z respondentů se křtu také zúčastnili, byli mezi nimi kardinál Dominik Duka, architekt Miroslav Masák, Havlův tajemník Vladimír Hanzel, textař a příští prezidentský kandidát Michal Horáček, bývalý politik Alexandr Vondra, Luboš Dobrovský, Fedor Gál či Jitka Vodňanská.

Respondenti v knize vzpomínají na Havla jako na prezidenta, kamaráda, disidenta i šéfa. Kaleidoskop vzpomínek mapuje období od 60. let, kdy se Václav Havel začal objevovat na veřejnosti jako dramatik a intelektuál, přes 70. a 80. léta, kdy se stal neformálním lidem disentu, přelomový rok 1989 a jeho nezastupitelnou roli v sametové revoluci. Kniha sleduje také 13 let působení na Hradě i jeho poslední dny na Hrádečku v roce 2011.

Slavíky mají Gott, Bílá či skupina Kabát, uspěl i Ortel

Absolutním Českým slavíkem i vítězem mezi zpěváky se opět stal Karel Gott, který prvenství v kategorii zpěváků získal už po jedenačtyřicáté.

Mezi zpěvačkami zvítězila podesatenácté Lucie Bílá a nejoblíbenější kapelou se stejně jako loni stala skupina Kabát.

Ocenění pro Gotta v Hudebním divadle Karlín v Praze převzala jeho dcera Charlotte. Uvedla, že Gott je znovu v nemocnici, tentokrát kvůli problémům se zády. Sedmasedmdesátiletý zpěvák prodělal v uplynulém roce léčbu nádorového onemocnění. Na začátku května podstoupil plánovanou operaci břicha, která jeho onkologickou léčbu uzavřela.

Na druhém místě za Gottem skončil s velkým odstupem Tomáš Ortel, který byl loni bronzový. "Loni bronz, letos stříbro, já se bojím toho příštího roku," řekl po převzetí ceny Ortel. Když se svou kapelou přebíral stříbrného slávka, v hledišti divadla se ozýval pískot. Kapela Ortel bývá spojována s krajní pravicí a kritici ji vyčítají xenofobní texty namířené proti menšinám.

Podle serveru Romea.cz odešel romský hudebník Radek Banga na protest proti tomu ocenění ze sálu. Třetí mezi zpěváky byl Michal David, který převzal také ocenění jako autor hudby nejoblíbenější písně posluchačů rádia Impuls, kterou se stala Země vstává. Píseň natočil Gott po onkologické léčbě.

V kategorii zpěvaček byla nejúspěšnější Bílá, která letos vydala desku a uspořádala turné. Bílá, která za svou dosavadní kariéru prodala více než čtyři miliony nosičů, v dubnu oslavila padesátiny. Při předávání řekla, že měla báječný rok a že by si přála získat i jubilejního dvacátého slávka. Pořadí na dalších dvou místech bylo stejné jako minulý rok. Na druhém místě skončila Lucie Vondráčková a třetí byla Ewa Farna, která letos ve svých 23 letech oslavila deset let na scéně.

V kategorii skupin vyhrál Kabát po jedenácté. Za Kabát

poděkoval fanouškům zpěvák skupiny Josef Vojtek. "Snad se vám odvděčíme tím, že intervaly našich koncertů zkracujeme," řekl. Druhá skončila skupina Ortel a na třetím místě Chinaski, které kvůli koncertu pozdravili diváci jen na dálku v předtočeném videu.

Objevem roku se stal skladatel a písničkář Pekař a Slavíky bez hranic je slovenská skupina No Name.

Ke konci roku se budou v Česku vysílat nové filmy s Krtečkem

Ke konci roku se začnou v Česku vysílat nové příběhy oblíbeného Krtečka, které vznikly ve spolupráci s čínskou televizí CCTV. Vnučka Krtečkova autora Zdeňka Milera, jejíž firma Little Mole Cartoon nové filmy koprodukuje, ČTK řekla, že připravuje po úvodních 26 dílech pokračování. Nové filmy s Krtekem vznikají v koproduci společnosti CCTV Animation a firmy

Little Mole Cartoon, do níž jako investor a společník s minoritním podílem také vstoupila čínská společnost CEFC, jež v Česku investuje. Koprodukční smlouva zaručuje, že vysílací práva budou mít obě strany.

Krtek se v nových dílech dostane do Číny a s pandou a dalšími zvířátky prožívá nová dobrodružství. Postavička je ale trochu jiná než v Milerově době, je trojrozměrná a mluví. Další změnou je jeho grafická podoba, která zaujme i starší děti předškolního věku. "Díky tomu si déle udrží své diváky. Novým pojetím Krtečka se nám podařilo skloubit charakter klasické pohádky s moderními technologiemi, se kterými musíme držet krok, zahraniční televize starého Krtečka v původní podobě vysílat už nechtějí," řekla.

Podle České tiskové kanceláře připravila Jana Korečková Olomouc, Česká republika

HLASY NÁRODA

Máte již zaplacenou předplatné na rok 2017?

Vpravo nahoře na nálepce s Vaší adresou je měsíc a rok, kdy Vám předplatné končí

USA na rok – osobní odběr v kostele: 30.00 USD

USA na rok – poštou 1. třída:

30.00 + 20.00 poštovné = 50.00 USD

Kanada na rok letecky:

30.00 + 35.00 poštovné = 65.00 USD

(prosíme z Kanady posílejte šeky v US dolarech)

Ostatní cizina na rok letecky:

30.00 + 60.00 poštovné = 90.00 USD

Šeky pište pouze na: Czech Mission

Naše adresa:

Czech Mission

9415 Rochester Ave.,

Brookfield, IL 60513

Tel.: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533-1050

Doporučte Hlasy národa svým známým!

**The First Methodist Church at the Chicago Temple
a Generální konzulát České republiky v Chicagu
Vás srdečně zvou na konert**

Jakub Jan Ryba ČESKÁ MŠE VÁNOČNÍ

**The Chicago Temple, 77 West Washington Street
v sobotu 10. prosince 2016**

**odpolední koncert bude ve 3.00 hodiny
večerní koncert bude v 7.00 hodin**

Rybova mše je tradičním symbolem českých Vánoc. Pořadatelé vložili do přípravy velké úsilí a také finanční prostředky. Jde o skvělou příležitost pro všechny Čechy, Čechoameričany a naše přátele, abychom se společně sešli v předvánočním čase. Věřím, že mnozí z nás využijí také možnost navštívit po představení tradiční chicagský vánoční trh - Christkindlmarket on Daley Plaza.

**Všechny srdečně zve
Bořek Lizec, generální konzul ČR v Chicagu**

**Více informací podá Heather Joerger:
hjoerger@chicagosistercities.com or 312-201-4537**

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Papež František navštívil Švédsko a připomněl si s luterány 500. výročí reformace

Papež František se 31. října zúčastnil ekumenické bohoslužby ve švédském Lundu a následného setkání v Malmö. Společně s věřícími různých církví a předsedou Světové luterské federace Mounibem Younanem si připomněl 500. výročí reformace.

„Zůstaňte ve mně a já ve vás.“ Těmito Ježíšovými slovy zahájil papež František svou promluvu v katedrále ve švédském Lundu. Právě zde vznikla před téměř 70 lety Světová luterská federace, která sdružuje 74 milionů věřících v bezmála stovce zemí.

Papež zamířil do Švédska u příležitosti 500. výročí Reformace. 31. října 1517 přibil Martin Luther na dveře chrámu ve Wittenbergu svých 95 tezí proti odpustkům a toto datum se často považuje za začátek Reformace. Již o rok dříve zahajují reformovaní křesťané připomínkové události.

František ve své homilii vyzval, aby se křesťané nepoddávali „rozdělení a vzdálenosti, kterou vytvořilo odloučení“. Zdůraznil přitom Kristovu touhu po jednotě křesťanů. „Jeho pohled lásky nás pobízí, abychom očistili svoji minulost a pracovali nyní na uskutečnění oné budoucí jednoty, po níž tolik touží. Také my máme s láskou a poctivostí pohlédnout na svoji minulost, uznat pochybení a prosit o odpuštění: pouze Bůh je soudce,“ uvedl.

Podle Františka přispěla Reformace k většímu prostoru pro Písmo svaté v životě církve. Papež také zmínil teologický postoj „sola gratia“ (pouhou milostí), který připomíná, že „Bůh má vždycky prvenství a předchází jakoukoli lidskou odpověď právě v té chvíli, kdy se snaží takovou odpověď vzbudit.“

V katedrále podepsal papež František společně s předsedou Světové luterské federace, Reverendem Mounibem Younanem, prohlášení, ve kterém představitelé církví děkují za „duchovní a teologické dary obdržené skrze Reformaci“ a vyznávají a litují skutečností, kdy katolíci a luteráni zranili jednotu církve. Vyjadřují také touhu dojít k plnému, eucharistickému, společenství.

Papež František a Reverend Younan se dále v prohlášení modlí, aby mohly církve společně svědčit o Kristu a sloužit trpícím. Vybízí také ke společnému přijímání cizinců a pomoci těm, kdo uprchli kvůli válce a pronásledování z domovů.

„Apelujeme na všechny luteránské i katolické farnosti a komunity, aby byly odvážné a kreativní, radostné a plné naděje a nadále se nasazovaly ve velkolepém dobrodružství, jež nás čeká. Spíše než minulé konflikty ať nás božský dar jednoty mezi námi vede ke spolupráci a prohlubování naší solidarity. Semkněme se ve víře v Krista, společně se modleme, vzájemně si naslouchejme, žijme Kristovu lásku ve vztazích nás, katolíků a luteránů, a otevřijme se moci Trojjediného Boha. Zakořenění v Kristu a jeho dosvědčováním obnovme svoji rozhodnost být věrnými hlasateli nekonečné lásky Boží k celému lidstvu,“ píše se v prohlášení.

Pondělní program papeže Františka uzavřelo ekumenické setkání na stadionu v Malmö, kde zazněla čtyři svědectví z těžce zkoušených oblastí světa. „Dnes v Lundu a v Malmö začínáme nový ráz Ducha Svatého, podobný tomu, jaký prožili učedníci v mém rodném městě Jeruzalémě před dvěma tisíci lety. Když se dnes shromažďujeme, abychom vyjádřili svou naději v jednotu, máme na paměti Kristovu velekněžskou modlitbu, aby všichni byli jedno... aby svět uvěřil,“ uvedl během setkání Reverend Younan.

Papež František vydal apoštolský list Misericordia et misera

Den po skončení Roku milosrdenství 21. listopadu 2016 vydal papež František apoštolský list Misericordia et misera (Milosrdenství a ubohá) - podle setkání Ježíše s cizoložnou ženou (Jan 8, 1-11).

Nový dokument ukazuje cesty, jimiž se má církev ubírat po skončení Svatého roku. „Milosrdenství nemůže být vsuvkou v životě církve, nýbrž tvoří její samou existenci,“ píše se v úvodu.

V první části komentuje František mši svatou, zpověď i ostatní svátosti z pohledu milosrdenství. Křesťanská společenství zůstanou podle papeže živá do té míry, nakolik se nechají milosrdenstvím sama utvářet.

Papež také klade důraz na přípravu kněží na kázání i na naslouchání Bibli, skrze niž je možné „lépe porozumět tajemství lásky, která vychází ze zdroje milosrdenství“.

František také potvrzuje i po skončení Svatého roku službu tzv. misionářů milosrdenství. Ti mají být nadále „konkrétním znamením, že milost Svatého roku je i nadále v různých částech světa živá a účinná“.

Dlouhá pasáž je věnovaná zpovědi, která se má znovu dostat do centra křesťanského života. Zpovědníky papež žádá, aby „přijímali všechny; byli svědky otcovské něhy navzdory vážnosti hříchu; ochotně napomáhali věřícím uvažovat nad spáchaným zlem; jasně předkládali morální principy; byli k dispozici v doprovázení věřících na jejich kající cestě a s trpělivostí s nimi drželi krok; byli prozíraví v rozlišování každého jednotlivého případu; štedří v udělování Božího odpuštění“.

Nic se nemůže stát jako překážka mezi Boha a hříšníka, který uznal svůj hřích a chce začít znovu. Papež v této souvislosti prodlužuje povolení všem kněžím udělovat rozhřešení věřícím, kteří se dopustili potratu. Papež uvádí „ze všech svých sil“, že „potrat je těžký hřích, protože ukončuje nevinný život“. Avšak těm, kdo se ho dopustili a litují ho, chce umožnit smíření s Bohem.

Druhá část dokumentu se věnuje uskutečňování milosrdenství v každodenním životě a jejímu sociálnímu rozměru. Vyzývá přitom, aby věřící reagovali na mnohé dnešní formy chudoby: například hlad, nemoci, analfabetismus, ale i nezaměstnanost, diskriminaci, individualistickou kulturu nebo neznalost Boha. „která je tou největší chudobou a největší překážkou v uznání nedotknutelnosti lidského života“.

„Nedržme si žárlivě jen pro sebe to, co jsme přijali. Umějme se o to podělit s trpícími bratry a sestrami, aby byli podpírání silou Otcova milosrdenství,“ píše František.

Papež vybízí, aby se nově promyslel a prohloubil význam tradičních skutků milosrdenství. Jako příklad uvádí „oblékání nahých“, které lze chápat jako navrácení důstojnosti těm, kdo ji ztratili. „Nastal čas dát prostor fantazii milosrdenství, aby se zrodilo mnoho nových skutků, které jsou ovocem milosti,“ píše František. Podle něj je třeba nechat vyrůst „kulturu milosrdenství“ a způsobit v této oblasti „revoluci kultury“.

Více než kdy jindy je potřebné nezapomínat na chudé. Papež proto ustanovuje Světový den chudých, který bude každoročně o 33. neděli v mezidobí. Církev má uvažovat o tom. „jak leží chudoba v srdci evangelia, i o tom, že dokud Lazar leží u dveří našeho domu, nemůže nastat spravedlnost ani sociální mír“.

Dokument je k dispozici v českém překladu na stránkách ČBK.

Podle zpráv České biskupské konference

Často nutíme lidi, aby byli „někým jiným“, než jsou



Vždycky jsem chtěl napsat knihu s názvem „Mám právo být lump“. Výstižněji by název asi byl zněl „Právo být sám sebou“. Jednou z velikých obtíží života je totiž to, že často nutíme lidi, aby byli „někým jiným“, než jsou.

Jednou z velikých obtíží života je to, že často nutíme lidi, aby byli „někým jiným“. Předkládáme jim ideál a nutíme je, aby ho naplňovali. Očekáváme od nich příliš. A ry-

chle je soudíme a nálepkujeme. Pokud se jim nedaří dostat tomuto vzoru nebo ideálu, začínou se bát, že je druzí nebudou mít rádi nebo že sami druhé zklamou. Cítí proto nutkání skrývat se za masku. Někdy se jim podaří ideálu dostat – zvládnou dodržovat všechna nutná společenská pravidla. To jim v první chvíli může dát pocit, že jsou dokonalí, jedná se však jen o iluzi.

Každý člověk je ale smíšeninou dobra a zla, temnoty a světla, lásky a nenávisti. Dobré vztahy jsou pak jedinou půdou, kde mohou lidé beze strachu růst k osvobození sil lásky, které se ukrývají v jejich nitru. Tento růst je ale možný jen tehdy, pokud lidem nebudeme bránit, aby poznali a přijali sebe samé takové, jací skutečně jsou, se všemi dary a zraněními. Mají právo i na to být lumpové, mít v srdci vlastní temná místa a kouty závisť, nebo dokonce nenávisti. I tyto závisť a nejistoty tvoří součást naší zraněné přirozenosti. To je skutečnost, v níž žijeme.

Je tady ideál, jak nám ho představuje Ježíš, a to je velká věc. Zároveň se ale snažíme přijmout skutečnost, že jsme strašlivě slabí a tohoto ideálu nejsme schopni dosáhnout. Nejen že jsme slabí, ale navíc své slabosti vytrvale skrýváme. V naší civilizaci není možné připustit, že jsme slabí. Pokud se člověk přizná ke slabosti, znemožňuje se. Cítíme potřebu mít pravdu, být si vědomi svých schopností a přesvědčit o nich druhé lidi, a ještě dokázat, že jsme někdo.

Je těžké přijmout, že děláme chyby. Když například při vaření něco spálíme, rozčilujeme se a jen neradíme s tím smiřujeme, ačkoli kuchař by měl mít právo čas od času něco spálit. Místo toho, abychom si jednoduše dokázali říci: „No, dnes se mi teda vaření moc nedaří,“ uzavíráme se před dalšími lidmi. Skutečnost je ovšem taková, že nejsi nejlepší kuchař, ale můžeme si pořídit kuchařku a ve vaření se zlepšovat. Musíme se snažit každému dovolit, aby dělal chyby, a snažit se s pomocí Ducha druhého člověka – i s jeho chybami přijmout.

Jednou z nejlepších vlastností lidí s mentálním postižením, se kterými žiji, je to, že oni žijí pro přítomný okamžik. Jejich minulost provázelo utrpení a do budoucnosti mají nějaká očekávání, jsou to ale lidé, u nichž je srdce rozvinutější než mozek, a tak mají schopnost žít v realitě přítomného okamžiku.

Zažili jsme spolu spoustu úžasných poutí. Jednou jsme byli v Portugalsku a našemu autobusu se najednou začalo kouřit od kol. To nám připadalo poněkud zvláštní, tak jsme se dobelhali do nejbližšího města. A protože jsme neměli peníze na hotel, zaklepalí jsme u místního kněze. Vpadli jsme přímo do jeho kanceláře a posadili se, a když přišel a naši velice různorodou společnost uviděl, málem mu vypadly oči z důlků. Zrovna jsme začínali zpívat a modlit se v naprosté odevzdanosti všemu, co se může přihodit. Zeptal jsem se ho, jestli by pro nás nenašel nějaké místo, kde bychom mohli přespát. A i když si myslím, že by se nás rád zbavil, jednal s námi vlídně. Uložil nás do velké ložnice, nepodařilo se mu ale zařídit nám nějakou večeři. Tak jsme tam seděli, patnáct lidí v horkem rozpáleném pokoji, a měli jsme každý asi tak tři švestky a

kousek okoralého chleba a k pití trochu vlažné vody. Zeptali jsme se každého z našich svěřenců, co by si dal k pití, a když někdo například řekl, že oranžádu, v tu ránu ji dostal, i když to ve skutečnosti byla jen ta vlažná voda. Měli jsme tam všechno, na co si jenom vzpomenete – šampaňské, burgundské, limonádu. Bylo nám herné pozorovat, jak každý prožíval realitu vlažné vody.

Na zpáteční cestě se pak najednou z nenadání ozvala obrovská rána – rozbilo se přední sklo. Neviděl jsem v tu chvíli vůbec nic před námi, a zároveň neskončit v příkopu. Uprostřed toho všeho najednou jeden účastník prohlásil: „To je ale krásná! To okno vypadá jako křišťál!“ Takhle se má žít přítomný okamžik, takhle se má vidět krásná skutečnost! Za všech okolností, ať už se ocitneme kdekoli, se musíme učit vnímat skutečnost a lidi, které nám tato chvíle nabízí... To je přítomnost a právě v ní se musíme učit žít.

Posuzujeme a odsuzujeme a tak druhé lidi srážíme, chceme se ukázat lepšími než oni. Odmitáme naslouchat těm, kdo se od nás liší, a tak jim ubližujeme. Všechno toto destruktivní jednání má svůj původ v tom, co je uvnitř nás mrtvé, co zapáchá ve skrytých koutech našeho nitra, kam nechceme nahlédnout a jejichž existenci ani nechceme připustit.

Ježíš po nás ale chce, abychom povstali a naplno ožili. Volá nás ven z hrobů, které neseme ve svém nitru, podobně jako Bůh vyzývá Ezechiela, aby vzkřísil z mrtvých izraelský lid, který ležel v hrobovém zoufalství: „Tak praví Pán, Hospodin: Hle, já otevíru vaše hroby, vyvedu vás z nich, můj lide! Vdechnu vám svého ducha a ožijete.“ (Ez 37,12.14) Právě to chce dnes Ježíš také pro každého z nás.

Nejvíce důležité je každému člověku pomoci, aby žil skutečností, a ne sny, teoriemi a iluzemi, aby přijal to, jaký skutečně je se všemi svými vnitřními postiženími, zraněními a temnými kouty, aby nežil ve stavu trvalé frustrace, viny a stresu. Ani v nejmenším není třeba být dokonalý. Potřebujeme samozřejmě naději a vizi pro budoucnost, to je ale něco docela jiného než iluze a sny – ty, které se neopírají o skutečnost, ale rodí se z představ a jsou zcela odříznuté od reality.

Štěstí znamená přijmout a zvolit si život, ne se mu jen s povzděchem podívat. To je možné tehdy, když se rozhodneme být tím, kým skutečně jsme, být sami sebou, v přítomném okamžiku svého života: volíme si život tak, jak je, se všemi jeho radostmi, bolestmi a konflikty. Štěstí znamená žít a hledat pravdu společně s dalšími lidmi ze svého nejbližšího okolí a přijmout odpovědnost za svůj život i životy druhých lidí. Znamená to přijmout skutečnost, že nejsme nekoneční, ale můžeme vstupovat do osobních vztahů s nekonečnem a odhalovat pravdu a spravedlnost přesahující všechny kultury: každý člověk je jedinečný a posvátný.

Neusilujeme jen o to být takoví, jakými nás chtějí mít druzí, vyhovět očekáváním rodiny a přátel nebo se držet životního stylu, který je v místě obvyklý. Rozhodli jsme se být tím člověkem, kterým skutečně jsme, se vším, co je v nás krásné i rozbité. Neutíkáme ze života do světa iluzí a snů nebo nočních můr. Jsme přítomní ve skutečnosti a v životě, abychom mohli svobodně žít ve shodě s osobními svědomím, svým vnitřním svatostánkem, v němž uprostřed nás přebývá láska a kde druhé lidi vidíme takové, jací skutečně jsou, do hloubky jejich bytosti. Nenecháme zadusit světlo života, které v nás hoří, a nedusíme ho ani v jiných lidech. Naopak: nechceme nic jiného než to, aby toto světlo ve druhých lidech zazářilo.

Podle knihy Jeana Vaniera: Krása lidskosti, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství 2016.

Panna Maria - pomocnice v každý čas

Je jen málo svatých, kteří tak živě věřili v mocnou sílu přímly Panny Marie jako polský františkán P. Maxmilián Maria Kolbe (8. 1. 1894 – 14. 8. 1941), jenž zemřel jako mučedník v Osvětimi. Nazýval ji „orodující všemohoucností“. „Bezmeznou důvěrou v dobrotu a moc Neposkvrněné“, kterou doporučoval svým spolubratřím, sám příkladně žil do všech důsledků.

Otec Maxmilián byl geniálním apoštolem a stratégem. Pro Immaculatu chtěl získat celý svět. V roce 1927 zřídil u Varšavy Niepokalanów – Město Neposkvrněné. Byl to obrovský klášter s rádiovou stanicí, tiskárnou, vlakovou stanicí a plánoval zde dokonce vybudovat i letiště. V roce 1939 tam žilo a pracovalo více než 700 bratří františkánů. Město patřilo výlučně Immaculatě. Ona, Neposkvrněná, byla jedinou majitelkou tohoto města. Jelikož františkánská řehole nedokázala po finanční stránce zvládnout tak velký apoštolát P. Maxmiliána, starala se o toto gigantické dílo Neposkvrněná. A ona to dělala doslova!

Začátkem roku 1930 dostal P. Maxmilián povolení vybudovat Niepokalanów také v Japonsku. Se čtyřmi spolubratry přiletěl do Nagasaki – bez peněz a bez znalosti řeči. Japonsky neuměl jediné slovo. V diecézním semináři, v němž latinsky vyučoval filosofii, poznal korejského seminaristu Oh Ki Suna. Ten se stal jeho věrným tlumočnickem, všude ho doprovázel a často byl svědkem jeho heroické důvěry.

Jednou se společně procházeli po okolí Nagasaki. Na horské stráni z ničeho nic P. Maxmilián vytáhl z kapsy Zázračnou medailku a zbožně ji zahrabal do země, přičemž se modlil: „Panno Maria, pokud chceš, postav si zde, na tomto místě dům. My tě v tvé práci budeme podporovat, co nám jen síly budou stačit.“ Ki Sun později napsal: „Za deset dní mi otec oznámil, že by se chtěl ucházet o ten pozemek. A skutečně, v hovorně čekal někdo, kdo nabídl svůj pozemek na prodej. Zčervenal jsem hanbou, když jsem musel do japonštiny pře-



P. Maxmilián M. Kolbe (první řada vlevo), Oh Ki Sun (zcela vpravo) a biskup Hayasaka z Nagasaki na stavbě

ložit, že otec se mu chce v kupní smlouvě zaručit jen jediným jenem. Majitel se na něho zmateně podíval: »Za pozemek v hodnotě 100 000 jenů mi chcete dát zálohu pouhý jeden jen?« Otec se usmál. »Pro lidi to je nemožné, ale Panna Maria to v Boží síle dokáže. Nebojte se. Ve stanoveném termínu danou sumu zaplatím.« – »Dobře, uzavřeme tedy smlouvu,« s nevolí souhlasil majitel. »Dohodnutou sumu mi musíte dát za tři dny!« Otec radostně souhlasil. Šel jsem za ním do jeho pokoje. Smlouvu položil před sochu Panny Marie a řekl: »Panno Maria, uzavřel jsem smlouvu, jak sis přála. Za tři dny musím zaplatit. Panno Maria, nezapomeň na to...!«

Během následujících dní jsem byl celý nesvůj. 100 000 jenů – to je obrovská suma... Otec na mne laskavě pohlédl a řekl: »Proč jsi ustaraný? Protože nedůvěřuješ Panně Marii. Okamžitě si klekni a popros ji o odpuštění!« Ihned jsem si klekl a upřímně jsem jí slíbil: »Maria, už nikdy nebudu pochybovat o dílech, která konáš. Ačkoliv jsi byla jen člověk, stala ses Boží Matkou. Na zemi neexistuje nic, co by pro tebe bylo nemožné. Odpusť mi!« V onen den, kdy bylo třeba zaplatit 100 000 jenů, si mě otec dal zavolat: »Jdi do hovorny, čeká tam jedna paní. Beze slova přijmi, co ti dá!«

Potom si klekl před sochu Panny Marie, složil ruce k modlitbě a sklonil hlavu. Nic jsem neřekl a odebral jsem se do hovorny. Skutečně tam seděla úplně neznámá žena. Na kolenou měla velký měšec. Klidně se postavila, mlčky mi podala měšec a zmizela. Vrátil jsem se k otci do jeho pokoje. Převzal ode mne měšec a uctivě jej položil k nohám sochy: »Panno Maria, děkuji! Dovol nám spolupracovat na díle, které chceš začít.«

Na tomto tak zvláštně zakoupeném pozemku vznikly »dílny Panny Marie«, tj. tiskárna a dům, v němž jsme měli bydlet. Samozřejmě, když se začalo stavět, opět jsme byli bez peněz. Ale také nyní nám pomohli dodnes neznámí dobrodinci. Když jsem se otce zeptal, zda je nezná, ukázal – jako vždy – na sochu Panny Marie a řekl: »Ani já je neznám, ale zná je Panna Maria.« Zvláštní na tom všem bylo, že jsme nikdy nedostali ani o jeden jen více. Nikdy nám však do potřebné sumy nescházel byt' jen jediný jen."

*Z Vířavstvo Srdca 108/2016
překlad podle Světla 32/2016*

Den Kristova narození 25. prosinec

Zanedlouho budeme slavit Vánoce a možná jste někdy přemýšleli o tom, proč slavíme slavnost Narození Páně zrovna 25. prosince. To zajímalo samozřejmě i mnoho vědců, a proto se již o toto datum zajímali.

V minulém století se začalo živě diskutovat o tzv. inkulturaci (vnášení prvků z jedné kultury do druhé). Jedná o přístup, který křesťanství rozhodně není cizí. Křesťané vzali nějaký pojem či gesto a dali mu zcela odlišný význam. Např. slovo „virtus“ znamenalo „síla, odvaha“, křesťané jej začali používat jako „ctnost“, nebo křesťanům tak milá postava dobrého pastýře stojí na pohanském základě. Stačí se také trochu zamyslet nad mší svatou, kde najdeme mnoho pohanských prvků, které byly pokřesťanštěny. Problém ale nastal zhruba před 50 lety, kdy někteří (i křesťanští) vědci došli k závěru, že křesťanství vlastně nikdy nic nevymyslelo, že vše pouze převzalo z židovství a pohanství, a to včetně všech svátků. V této optice pak vidí slavení svátků, sloužení mše svaté, křesťanskou architekturu, apod.

Inkulturace je tedy pro křesťanství nesmírně důležitá, ale nesmíme ji absolutizovat. Mnohé svátky mají v základě pohanství či židovství (Velikonoce...), ale jiné jsou typicky křesťanské. Jako například Vánoce, které vznikly pravděpodobně v Římě, případně v severní Africe, a poté se až ve 4. století rozšířily na Východ.

Ze samotného starověkého Říma se nám dochovalo několik dokumentů, které mluví o 25. prosinci, jako o dni narození Krista. Jmenujme alespoň Depositio martyrum. Tento Římský „liturgický“ kalendář mučedníků z roku 336 začíná 25. prosincem, dnem narození Ježíše. V tomto kalendáři čteme: „VIII Kal. Ian. natus Christus in Betleem Iudee“ (8. dne před lednovými kalendami (25. prosince) se Kristus narodil v Betlémě judském). Nic staršího z Říma zatím nemáme k dispozici.

Právě kvůli těmto poměrně pozdním záznamům se vědci ptali, jak to s těmi Vánocemi vlastně bylo. O jejich původu bylo napsáno hodně a většinou se dočtete, že Vánoce jsou původem pohanské oslavy zimního slunovratu či Dies natalis solis invicti nebo, trochu poetičtější variantu, že se jedná slavení židovského svátku Chanukah (svátek světla), který se postupně začal slavit doma v úzkém rodinném kruhu.

Zimní slunovrat se v Římské říši slavil 25. prosince, což odpovídalo tehdejšímu Juliánskému kalendáři. Někteří vědci poměrně sympaticky, ve spojení s oslavou slunovratu,

objasňují, že od letního slunovratu, tedy od narození Jana Křtitele, se den zkracuje, naopak od toho zimního, od narození Krista, se den začíná prodlužovat. Tak se krásně vysvětluje evangelní úryvek: „On musí růst, já však se menšit.“ (J 3,30)

Nejvíce zastánců má ovšem teorie o Dies natalis solis invicti, kdy se slavil den narození Neporaženého slunce, zavedené roku 274 císařem Aureliánem jako lokální kult, který se ovšem v Říši příliš nerozšířil. Tato hypotéza, která vznikla až v 18. století, má ale několik zásadních nesrovnalostí. Přirovnávání Krista ke slunci se již sporadicky vyskytuje u některých starokřesťanských autorů, když se mluví o stejném dnu, 25. březnu, kdy vzniklo slunce (a tím také celý svět), a byl počat Kristus.

Dalším důležitým bodem je nepřesné spojení „Neporaženého slunce“ se „sluncem spravedlnosti“. Autoři této teorie tvrdí, že křesťané inspiroval pohanský svátek k vysvětlení verše z knihy proroka Malachiáše. Termíny se ale neshodují a je velmi nepravděpodobné, že by staří křesťané toto vysvětlení zamýšleli.

Je tato hypotéza opravdu udržitelná? Pojďme se podívat do křesťanských spisů, tentokrát i mimo Řím.

První křesťanské generace nezanechaly žádné písemné zprávy o narození či smrti Ježíše, a první svědectví tak pocházejí z 2. století. Tehdejší křesťané chtěli vědět, jestli tradice, kterou slaví, je pravdivá, a jak vlastně byl vypočítán den narození našeho Pána. Vycházejí z informací ohledně sčítání lidu (Lk 2,1-2) a ohledně počátku Ježíšovy činnosti (Lk 3,1-2), kde jsou poměrně zajímavé časové údaje, ze kterých se dá mnoho vyčíst (na což tu, bohužel, není prostor). Svátý Justin pak přidává (±100-165), že se Ježíš narodil v jeskyni (což mohl teoreticky slyšet ještě od někoho, kdo znal apoštoly). I další autoři píšou o Ježíšově narození, ale nikdo neudává přesné datum.

Jiní patrističtí otcové přijali jiný model pro zjištění Kristova narození, který vede k určení přesného data, tedy 25. prosince. Tento model je popsán v africkém spisu De solistitiis et aequinoctiis a také vychází z evangelii. Prosincové datum vypočítává na základě zvěstování narození Jana Křtitele. Podle různých zkoumání na základě objevených dokumentů v Kumránských jeskyních se došlo k závěru, že Zachariáš měl službu v Chrámě (Lk 1,9) prvního tišři (židovský měsíc), který židé slavili v období podzimní rovnodennosti. Když ke konci září

připočteme devět měsíců, dostaneme se na konec června, kdy si připomínáme narození Jana Křtitele. Z biblického příběhu o Navštívení Panny Marie u Alžběty jistě, že Maria šla za Alžbětou, když byla v šestém měsíci těhotenství, a tudíž Ježíš mohl být počat na konci (25.) března. Křesťané pak jednoduše dopočítali, že Ježíš se narodil na konci prosince.

Prvním nepřímým důkazem toho, že s Vánocemi slavily 25. prosince, je kázání sv. Augustina, kde mluví o Donatistech. Tito heretici odmítali slavit svátek Zjevení Páně, ale slavili Vánoce. Donatisté, kteří si zachovávali staré tradice, se odloučili od církve v roce 312. Před tímto rokem se tedy u v církvi Vánoce slavily právě 25. prosince. Narození Páně slavili i další heretici, ariáni odsouzení na Nicejském koncilu v roce 325. Když Vánoce přijala církev později, nedošlo k těmto rozkolům, jistě by ji to její protivníci vyčítali. Nic takového ale v jejich spisech nenajdeme.

Existují ale i starší záznamy týkající se Vánoc. Svátý Hippolyt (±170-235) ve svých komentářích na knihu Daniel sepsanou kolem roku 202 uvádí, že Ježíš se narodil ve středě 25. prosince. Sv. Hippolit dále potvrzuje, že křesťané mluvili o vtělení Krista (Zvěstování), ke kterému mělo dojít 2. dubna, přesně 266 dní (délka těhotenství) před 25. prosincem.

Stejně prosincové datum také uvádí v Chronographiai z roku 221 římský historik Sextus Iulius Africanus. Africký autor Pseudo-Cyprián ve spisech De Pascha computus (O vypočítávání data Velikonoc z roku 243, spojuje stvoření slunce (tedy počátek světa) s Ježíšovým počtem a píše: „Jak obdivuhodná a božská je Pánova prozřetelnost, že v onen den, kdy bylo stvořeno Slunce, se také zrodil Kristus, pátý den před dubnovými kalendami (25. března), čtvrtého dne v týdnu (středa), jak správně pověděl prorok Malachiáš...“ Křesťané věřili, že založení světa, Kristovo početí a jeho umučení nastalo ve stejný den. K tomu pak připočetli devět měsíců a opět vychází datum Ježíšova narození na 25. prosinec.

Jestliže známe písemné zmínky o přesném datu Ježíšova narození, musíme také s největší pravděpodobností předpokládat, že o tomto datu mluvilo dříve. Ústní tradici ale nikdo neprozkoumá. Kdy přesně křesťané začali slavit Vánoce, se ale asi nikdy nedovíme.

P. František Staněk
Nepomucenum. Řím

Vděčná vzpomínka



7. prosince 2016 si připomeneme šestnácté výročí úmrtí našeho milého duchovního Otce

Rev. Maura Ladislava Poučka OSB

Narodil se 21. listopadu 1920 ve Velké Lečici u Příbrami v Čechách.

Vstoupil do benediktinského řádu, kde v arcidiecézi sv. Vojtěcha a sv. Markéty v Praze - Břevnově 30. srpna 1941 složil řeholní sliby.

Teologii studoval na Karlově Univerzitě v Praze a od roku 1946 v Belgii, kde byl 1. srpna 1948 vysvěcen na kněze.

9 roků působil jako misionář a učitel katolických škol v Belgickém Kongu v Africe.

Od roku 1965 působil v Chicagu v USA, kde se zapojil nejprve do práce benediktinů v Lisle, posléze pracoval především pro naše krajany ve farnosti sv. Prokopa v Chicagu a nakonec ve farnosti Panny Marie Svatohorské v Ciceru.

Ve svém kněžském poslání byl vyhledáván jako výborný zpovědník.

Spolu s Otcem Vojtěchem Vítem OSB se významnou měrou podílel na vydávání krajanských novin Hlas národa jako redaktor a korektor.

Na věčnost byl Pánem života a smrti povolán po těžké nemoci 7. prosince 2000.

Odpočívá na klášterním hřbitově opatství sv. Prokopa v Lisle.

Vzpomínkovou mši svátou budeme za něho obětovat v kostele České misie v Brookfieldu ve středu 7. prosince 2016 v 10.00 dopoledne.

Děkujeme všem, kdo si na něho v modlitbě vzpomenou s námi.

*Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České Misie v Chicagu*

Bolestná vzpomínka



S bolestí v srdci vzpomínáme, že před šesti roky 21. prosince odešel na věčnost náš milovaný manžel, tatínek a přítel, pan

MUDr. Jiří Podzamský

Narodil se 14. října 1923 v Kopanicích na Slovensku. Lékařskou fakultu dokončil na Karlově Univerzitě v Praze. Po roce 1948 odešel do exilu a v roce 1954 se dostal do USA. Byl vedoucím lékařem v MacNeal Hospital v Berwynu, později vykonával soukromou praxi. Byl člověkem šlechetného srdce, pomáhal potřebným a nemajetné léčil zdarma. Zemřel po těžké nemoci 21. prosince 2010 ve věku 87 let. Odpočívá na hřbitově Woodlawn ve Forest Park, IL.

Mši svatou za něho budeme obětovat ve středu 21. prosince 2016 v 10.00 dopoledne v kostele České misie v Brookfieldu

Děkujeme všem, kdo mu s námi věnují chvíli tiché vzpomínky v modlitbě.

*Jiřina Podzamský, manželka
Miara a Georgina Podzamský, dcery v USA
Yvonnka Čarnecká, dcera s rodinou na Slovensku
a ostatní příbuzní v USA, na Slovensku a v České republice*

Upřímná vzpomínka



Po dlouhých pěti letech, vzpomínám na chvíli, kdy mě 18. listopadu navždy opustil můj milovaný manžel, pan

Jan Klimeš

bývalý hodinář v Chicagu

V poslední době bydlel v New Buffalo, MI

Mši svatou za spásu jeho duše budeme obětovat v kostele České misie v Brookfieldu, IL ve středu 30. listopadu 2016 v 10.00 dopoledne

*Děkuji všem, kdo jste ho znali a vzpomenete si na něho v modlitbě spolu se mnou
Amálie Klimešová, manželka*

Upřímná vzpomínka



Letošního 26. prosince 2016 si připomeneme osmé výročí odchodu na věčnost našeho milovaného manžela, tatínka a dědečka, pana

Cyrila Příkazského

Narodil se 22. října 1917 v Lužicích u Hodonína. V době hospodářské krize se celá jejich rodina v roce 1933 vystěhovala do Argentiny. Zde se v roce 1949 oženil s Blankou, se kterou prožili 59 let šťastného manželského života. V Argentině se jim narodili synové Cyril, Josef a Václav. Cyril Příkazský se také angažoval v mnoha krajských spolkách v Argentině a organizoval ochotnická divadla. Byl činný v Československém Orlu. Na pozvání Orlů v roce 1961 přesídlil se svou rodinou z Argentiny do Chicaga. Pracoval zde jako soustružník v továrně a narodila se jim zde dcera Marie a syn Ludvík. V roce 1975 byl zvolen za starostu Chicagské jednoty Orla župy Svatováclavské a tuto funkci vykonával až do své smrti. Mimo to byl aktivním členem mnoha krajských organizací v Chicagu, angažoval se ve Sdružení československých exulantů, v Národním svazu českých katolíků, v Ústředně moravských spolcích a mnoha dalších organizacích. Dlouhá léta byl členem výboru pro organizaci Československého reprezentačního plesu, nacvičoval a režíroval česká ochotnická divadla, účinkoval v pěveckých sborech, pracoval ve fotbalovém klubu Sparta A.B.A. Chicago, organizoval mnohé zábavy, pikniky a jiné akce. Byl hluboce věřícím katolíkem, ve víře vedl celou svou rodinu, pravidelně navštěvoval naše české bohoslužby a naplno se angažoval v činnosti České misie v Chicagu. Na věčnost byl povolán na svátek sv. Štěpána 26. prosince 2008. Odpočívá na hřbitově Panny Marie Královny nebe v Hillside, IL.

**Mši svatou za něho budeme obětovat v neděli
25. prosince 2016 v 10.30 dopoledne
v kostele České misie v Brookfieldu.**

*Děkujeme všem, kteří si na něho
vzpomenou v modlitbě s námi*

Blanka Příkazská, manželka
syn Cyril Příkazský
a děti Kaz a Amy, Petr a Emily
syn Josef Příkazský s manželkou Lindou
a děti Josean a Bianca
snacha Jane Příkazský
a děti Pavel a Mark
dcera Marie Nováková s manželem Markem
syn Ludvík Příkazský se synem Mikem

Vroucí vzpomínka

na naše milé rodiče a prarodiče



Františka a Marii Minaříkovy

František Minařík se narodil 11. října 1918
v Kelníkách na Moravě.

Marie Minaříková, rozená Světinská,
se narodila 13. prosince 1924 v Dolním Němčí.
V roce 1943 spolu uzavřeli manželský sňatek.
Po komunistickém puči v únoru 1948 odešli i
s dcerou Mařenkou přes Rakousko a Západní
Německo do USA, kam se dostali v roce 1952.
Žili nejprve v New Yorku později přesídlili do Chicaga,
kde se jim narodila druhá dcera Anička.
Nejprve v Chicagu a později v Ciceru měli známé pekařství.
Obětavě po celý život pomáhali našim exulantům a
všem potřebným lidem v jakékoli nouzi.
Aktivně pracovali v mnoha krajských organizacích,
především ve Sdružení československých exulantů v Chicagu,
v Ústředně Moravských Spolcích, v Československém Orlu
v exilu a mnoha dalších. Byli též štědrými podporovateli
katolické církve a českých farností v oblasti Chicaga.
František Minařík byl povolán na věčnost 26. března 1998
Marie Minaříková zemřela 7. ledna 2011

Oba jsou pochováni v mauzoleu
hřbitova Panny Marie Královny nebe v Hillside.

**Vzpomínkovou mši svatou
za Františka Minaříka a jeho manželku
Marii Minaříkovu
a její bratry Fr. Ludvíka Světinského
a Josefa Světinského
a rodiče Světinských
budeme obětovat v neděli
26. března 2017 v 10.30 dopoledne
v kostele České misie v Brookfieldu**

*Děkujeme všem, kteří si na naše drahé zesnulé
vzpomenou v modlitbě spolu s námi.*

Marie Dolson, dcera
s manželem Richardem
Anna Minaříková - Vukson
s manželem Michaellem
Colin Kortanek, vnuk s manželkou Jessikou
Justin Kortanek, vnuk s manželkou Kathií
Sofia a Emma Kortanek, pravnoučata

VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBY

v České katolické misii sv. Cyrila a Metoděje

9415 Rochester Avenue, Brookfield, Illinois 60513

Půlnoční mše svatá

Na Štědrý večer v sobotu 24. prosince 2016 v 10.00 PM

české koledy se budou hrát a zpívat již od 9.00 PM

Mše sv. na Kristovo narození

V neděli 25. prosince 2016 v 10.30 AM

Další bohoslužby

26. prosince – sv. Štěpána 6.00 PM

27. prosince – 6.00 PM

28. prosince – 10.00 AM

Po mši svaté setkání seniorů v klubu misie

29. prosince – 6.00 PM

30. prosince – sv. Rodiny 6.00 PM

31. prosince – sv. Silvestra 6.30 PM

Po mši svaté posezení v klubu misie

od 11.00 do 12.00 hod. večer NOČNÍ ADORACE

1. ledna 2017 – Matky Boží Panny Marie 10.30 AM

7. ledna 2017 – Zjevení Páně – Tři králů 6.30 PM

8. ledna 2017 – Zjevení Páně – Tři králů 10.30 AM

Příležitost ke svaté zpovědi vždy hodinu před mší svatou.

K svatému přijímání může přistoupit jen ten, kdo se očistil od hříchů.

Bližší informace podává: Mons. Dušan Hladík Telefon: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533 - 1050

Česká misie Vás
srdečně zve na

TŘÍKRÁLOVÝ VEČER

v Klubu České misie

9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

**v sobotu 7. ledna 2017
od 8.00 hodin večer**

**K poslechu, zpěvu i tanci
bude hrát vánoční koledy,
populární melodie a lidové písně**

Cimbálová muzika

pod vedením Petra Lanžhotského

Budou připravena výborná
česká jídla, domácí pečivo,
točené pilsenské pivo a
nápoje všeho druhu.

Vstupné dobrovolné.

Informace Mons. Dušan Hladík:

Telefon: (708) 255 - 5117
Mobil: (708) 533 - 1050

Poznamenejte si datum
*Sdružené Československé
Organizace v Chicagu a okolí*

**Pořádají 59.
Reprezentační ples**
4. února 2017



*Drury Lane
Oakbrook Terrace, Illinois*

**Zveme mladé dívky českého či slovenského
původu, které mají zájem být představeny
jako debutantky na tomto tradičním plesu.**

**Je to skvělá příležitost pro rodinu ukázat
dceřiny studijní výsledky, sportovní
aktivity, veřejně prospěšné práce, původ
rodiny a popřát jí to nejlepší do budoucna.**

**Pokud znáte někoho, kdo má zájem
zúčastnit se tohoto plesu nebo zájem o
další informace, obraťte se prosím na**

**Jean Menšík 630 – 207 8675
Danu Čermák 630 – 915 4276
nebo representativeball@gmail.com**



*Ježíšku náš drahý,
nezapomeň,
že jsi Jezulátko z Prahy,
nezapomeň,
že jsme dítky Tvoji Matky,
necht' nás rozehřeje
úsměv její sladký!*

**Všem lidem dobré vůle
Boží požehnání**

vyprošuje

Karel J. Chrobák s dětmi a vnoučaty



**Požehnané svátky vánoční
a hodně zdraví v novém roce
všem přátelům a známým přeji**

*Tomečkovi
a Rasochovi*



**Radostné svátky vánoční
a požehnaný nový rok 2017
svým přátelům a známým přeji**

Eduard a Alice Vedralovi



*Hojnost Božího požehnání
a stálého zdraví
všem členům a příznivcům
vyprošuje do celého roku 2017*

**Distriktní svaz českých katolíků
v Clevelandu**

**Rev. Josef Callahan, kaplan
Josef Kocáb, předseda**



*Veselé Vánoce a šťastný nový rok 2017
Merry Christmas
and happy New Year 2017 from*

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road, Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Robert L. Cermak, president

Chicago Representatives

Loretta Moravec 1-708-484-3162

Dolores Jacklin 1-630-968-1292



**We wish a very Blessed Christmas and
Happy New Year to all our friends**

**Všem našim přátelům přejeme
milostiplné svátky Kristova narození
a šťastný nový rok 2017**

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 W. Cermak Rd., Westchester, IL 60154

Direct Line: (773) 910 – 3400

Chapel: (708) 562 – 5900

e-mail: marikbaken@sbcglobal.net



*Veselé Vánoce a
šťastný nový rok 2017*

přeje všem přátelům



SPARTA A. B. A.



**Požehnané prožití svátků Vánočních
a radostný a úspěšný nový rok 2017
všem krajanům po celém světě**

**přeje a vyprošuje
od Pacifiku z Kanady
Čech jazykem a Moravan srdcem**

John Novotný

MLADÝM

Advent pro tebe

At' je advent pro tebe jako **DVEŘE**

můžeš je otevřít pro své blízké,
můžeš je otevřít Ježíšovi, aby vstoupil do tvého srdce.

At' je advent pro tebe jako **SVĚTLO**

můžeš si víc posvětit do svého nitra,
můžeš být světlem pro lidi kolem sebe.

At' je advent pro tebe jako **OKNO**

můžeš jím pustit čerstvý vzduch do zaběhnutých vztahů,
můžeš se lépe zahledět na Boží dary - hvězdy, slunce i
zamračenou oblohu.

At' je advent pro tebe jako **LAVIČKA**

můžeš si najít čas a posedět chvíli s Bohem,
můžeš si přisednout k bližnímu a vyslechnout ho.

At' je advent pro tebe jako **HODINY**

můžeš se víc těšit na blízké setkání s Kristem,
můžeš věnovat svůj čas člověku, který už na to dlouho čeká.

At' je advent pro tebe jako **KLÍČE**

můžeš jimi otevřít místa v srdci, která jsou již dlouho zavřená,
můžeš hledat řešení zdánlivě neřešitelných věcí.

At' je advent pro tebe jako **SVÍCE**

můžeš se učit vlastním rozdáváním se zapomínat na sebe,
můžeš v tichu světla svíce v modlitbě potkat Ježíše.

At' je advent pro tebe jako **ZVONEČEK**

můžeš zvonit radostí každý den,
můžeš svým životem ohlašovat Radostnou zvěst.

At' je advent pro tebe jako **KNIHA**

můžeš při špatných událostech dne doufat v dobrý konec,
můžeš nezodpovězené otázky hledat v tichu s knihou knih –
Biblií.

At' je advent pro tebe jako **TEPLÁ DLAŇ**

můžeš ji sepnout s druhou dlaní v modlitbě –
a pocítit tak hebkost Božích dlaní,
můžeš ji podat svému bližnímu, aby pocítil teplo člověčenství.

Vánoční kvíz

- Rodokmen Ježíše Krista najdeme v evangeliu:
 - Matouše
 - Marka
 - Lukáše
 - Jana
- Ježíš se narodil v Betlémě ve chlévě, protože:
 - To předpověděl prorok Jeremiáš
 - Císař Augustus vydal nařízení o soupisu lidu
 - Josefa a Marii nikdo nevzal do domu
- Andělé při narození Ježíše zpívali chvalozpěv:
 - Aleluja – Chvalte Pána!
 - Magnificat – Velebí má duše Hospodina!
 - Gloria – Sláva na výsostech Bohu!
- Jméno Ježíš dostal narozený Spasitel:
 - Při obřizce
 - Při obětování v chrámu
 - Při křtu v Jordánu
- Pastýři měli poznat Spasitele podle:
 - Hvězdy nad Betlémem
 - Osla uvázaného u žlabu
 - Toho, že bude ležet v jeslích
- Příchod mudrců od východu popisuje v evangeliu:
 - Matouš
 - Marek
 - Lukáš
 - Jan
- Kolik bylo mudrců, kteří hledali narozeného židovského krále:
 - Tři
 - Čtyři
 - Pět
 - Nevíme
- Který z darů mudrci Ježíši nepřinesli:
 - Zlato
 - Kadidlo
 - Mítru
- Při obětování Ježíše v chrámu o něm Simeon předpověděl, že bude:
 - Spasitel
 - Světlo
 - Beránek Boží
- Josef a Maria obětovali za Ježíše:
 - Chleba a víno
 - Beránka
 - Pár hrdliček
- Ježíš Kristus se narodil za časů krále:
 - Davida
 - Heroda
 - Augusta
- Aby Ježíše zachránili před smrtí, Svatá rodina uprchla do:
 - Nazareta
 - Jaruzaléma
 - Egypta

Správné odpovědi:

1.a)c). 2.c). 3.c). 4.a). 5.c). 6.a). 7.d). 8.c). 9.a) b). 10.c). 11.b). 12.

Internetovou prezentaci zaslal redakci P. Antonín Hráček
Velehrad - St. Martin, Itálie

Co je na Vánocích nejdůležitější...



Kdysi dávno svolala zvířata sněm. Liška se zeptala veverky: „Co pro tebe znamenají Vánoce?“

Veverka odpověděla: „Pro mne Vánoce znamenají krásný stromeček ozdobený spoustou svíček a cukrovím, které mám tak ráda.“

Liška se připojila se svou představou: „Pro mne samozřejmě nesmí chybět voňavá pečená husička. Bez pečinky by to pravdivé Vánoce nebyly.“

Do řeči se jim vložil medvěd: „Vánočka! O Vánocích musím mít obrovskou sladkou vánočku!“

Slyšet se dala také straka: „Podle mne jsou o Vánocích nejdůležitější krásné a zářící šperky. O Vánocích se má všechno en třpytit.“

Pozadu nechtěl zůstat ani vůl: „Vánoce dělá Vánocemi teprve šampaňské. Já bych ho vypil klidně dvě lahve!“

A osel, který to už nevydržel, se rychle zmocnil slova: „Vole, zbláznil ses? Vždyť na Vánocích je nejdůležitější ežíšek. Copak jsi na to zapomněl?“

Vůl se zarazil, sklopil velkou hlavu a zabučel: „A vědí to vůbec lidé?“

Bruno Ferrero:

Vánoční příběhy pro potěchu duše

Bůh se stává malým a slabým



Vánoce jsou tím nejpodivuhodnějším svátkem, který existuje. Jsou překvapením, které Bůh připravil lidem.

O Vánocích totiž živý a všemocný Bůh ukazuje plnost svého milosrdenství tím, že se z lásky stává zcela malým a slabým. Stvořitel se vydává

svému stvoření, aby mu dokázal: „Podívej se, nechci ti způsobit nic zlého.“

Dítě Vánoc nám říká: „Já jsem Bůh, který se stal člověkem. Chci vám dokázat, že jsem Láska, že vás miluji a že vám nejsem schopen učinit něco zlého.“

Podle bratra Efraima:

Vánoce – soubor různých textů

Bůh se nevnučuje silou



Když stojíme před jesličkami, rozjímáme o Božím milosrdenství. Jesličky nám připomínají, že Bůh ve svém velkém milosrdenství sestoupil k nám, aby s námi navždy zůstal. Jesličky nám dále říkají, že Bůh se nikdy nevnučuje silou. Kvůli naší

spáse nezměnil dějiny a nevykonal žádný mohutný zázrak. Přišel ve vši prostotě, pokoře a mírnosti.

Často si myslíme, že dějiny jsou ovládané střídajícími se mocnostmi a určovány tržní ekonomikou a obchodem. Bůh Vánoc je však Bohem, který „zamíchává karty“. A činí tak s oblibou. Jak to řekla Maria ve chvalozpěvu Magnificat: „Pán mocné sesazuje z trůnu a povyšuje ponížené, hladové sytí dobrými věcmi a bohaté propouští s prázdnou.“ (srov. Lk 1,52-53)

Bůh nemiluje velkolepé revoluce dějinných mocipánů a neužívá kouzelnickou hůlku, aby měnil situace. Stává se malým dítětem, aby nás přitáhl láskou, aby se dotkl našich srdcí svou pokornou dobrotou, aby svou chudobou otřásl těmi, kdo se namáhají hromaděním klamných pokladů tohoto světa.

Právě takto smýšlel František z Assisi, který zavedl tradici stavby vánočních jesliček. František z Assisi chtěl vzpomínat na narození betlémského Dítěte, abychom vytušili, v jakých nesnázích se toto novorozeně ocitlo, když mu chybělo vše potřebné. Z jesliček k nám promlouvá Boží něha. Nazíráme v nich Boží milosrdenství, které se stalo tělem, aby obměkčilo náš pohled a pohnulo naším srdcem.

O Vánocích nám Bůh dává všechno. Svého Syna, dar všech darů, který nám přináší spásu. Bůh, který nás přichází spasit, nenachází lepší způsob, jak to učinit, než putovat spolu s námi a žít náš život.

Podle promluv papeže Františka

Sv. Pavel nám připomíná:



„Ježíš Kristus, ačkoliv byl bohatý, stal se pro nás chudým, abychom my zbohatli z jeho chudoby.“

(srov. 2 Kor 8,9)

Hic de Virgine Maria
Jesus Christus natus est.
Zde se z Panny Marie
narodil Ježíš Kristus.



Tajuplný dar

Nad Betlémem svítalo. Už odešel poslední poutník a velká hvězda pohasla. Panna Maria si láskyplně prohlížela spícího Ježíška.

Staré dveře od chléva se pomalu s vrznutím otevřely. Spiš to vypadalo, jako by do nich foukl vítr. Ale na prahu se objevila stará žena oblečená do roztrhaných šatů. Maria sebou trhla, jako kdyby spatřila zlou sudičku. Ježíšek dál klidně spal. Oslík s volkem přežvykovali seno z hromádky před sebou a nepočítali příchozí jediným pohledem. Maria ji sledovala. Každý její krok jako by trval celou věčnost Stařena se pomalu přiblížila k jesličkám. Ježíšek náhle otevřel oči a k Mariině údivu se v jeho pohledu i očích stařeny blýskl stejný pláminek naděje.

Stařena se k němu sklonila. Maria údivem zapomněla dýchat. Stařena lovila rukou v roztrhaných šatech. Ta chvíle trvala snad celé století. Maria si ji znepokojeně prohlížela. Konečně ta neznám našla, co hledala. Vytáhla ruku ze záhybů oděvu, ale ta věc byla tak malá, že ji schovala v dlani. Podala ji Ježíškovi.

Už tu byli tři králové i pastýři. Co jen mohla přinést ona?

Maria viděla jen shrbená záda nad jesličkami.

Pak se stařena narovнала, jako by z ní spadla nesmírná tíha, která ji stahovala k zemi.

Napřímila ramena, zvedla hlavu a najednou byla tak vysoká, že se hlavou téměř dotýkala stropu chléva. Do tváře se jí jako zázrakem vrátilo mládí, vlasy znovu zčernaly a získaly hedvábný lesk. Když opět zmizela v temné noci, Maria se konečně mohla podívat, jaký dar to vlastně přinesla.

Ježíškovi se v rukou lesklo červené jablko. Ta žena byla Eva, první žena, matka všech lidí, která odevzdala Mesiáši ovoce prvotního hříchu. Protože s Ježíšem se všechno zrodilo znovu a mohlo začít znovu s čistým štítem.



Tři stromy

Pod vrcholem hory pokryté pastvinami a borovými lesy, v nichž to vonělo smolou, vyrašily jednoho krásného dne ze země tři stromky. Zpočátku byly tak maličké a měly tak jemné jehličí, že si je člověk snadno spletl s trávou.

Ale každým rokem sílily a rostly do výšky. Na podzim a v zimě se bavily tím, že se stavěly proti bouřím a vichrům a jejich kmeny byly stále odolnější. Z výšky své koruny hleděly na svět a snily. Jako všichni, kdo ještě rostou, přemýšlely o tom, co budou dělat až budou velké.

První strom se rád díval na hvězdy, které svítily jako diamanty na černém sametu. „Já bych hlavně chtěl být krásný. Chtěl bych hlídat nějaký poklad,“ povídá. „Chtěl bych být pokrytý zlatem a opatrovat drahokamy. Já budu tou nejkrásnější pokladnicí na světě.“

Druhý strom se zase shlížel v potůček, který se vinul po horském svahu a razil si cestu až do moře. „Voda šuměla, bublala, hrála si s obláčky, utíkala a za okamžik se ztratila až někde za obzorem. Nikdo ji neuměl zastavit. „To já chci být silný. Bude ze mne mohutný stěžen.“ plánoval si druhý. „Budu plout po nekonečných oceánech a vozit kapitány a slavné krále. Já budu na největší lodi světa.“

Třetí strom se rozhlížel po údolí táhnoucím se na úpatí hory a přemítal o městě, které leželo na obzoru, skryté za modravým oparem. Tam dole se lidé hemžili jako mravenci. „Já tyhle hory opustit nechci,“ prohlásil. „Budu tak velký, že se na mne budou lidé chodit dívat, a aby dohlédli na vrchol, budou muset pořádně zaklonit hlavu,

takže uvidí až na nebe a pomyslí přitom na Boha. Bude ze mne největší strom světa!“

Léta plynula, v potoce uplynulo mnoho vody, slunce nesčetněkrát vyšlo a zapadlo a ze tří stromčků vyrostly statné stromy. Jednoho dne vystoupili do hor tři dřevorubci s velkými sekerami přes rameno.

Jeden z nich si důkladně prohlédl první strom, poplácal ho po kmeni a řekl: „To je ale pěkný strom. Přimo dokonale.“

Během krátké doby se první strom skácel k zemi, podtátý mohutnými ranami sekerou. „Konečně ze mne bude pokladnice!“ těšil si strom. „Určitě do mne uloží královský poklad.“

Další dřevorubec si vyhlédl druhý z trojice stromů. „Tohle je pevný a silný strom. Právě takový potřebuji.“ Rozpřáhl se sekyrou, jejíž ostří se zalesklo ve slunci, a strom brzy padl. „Zanedlouho u budu plout po nekonečném moři,“ pomyslel si druhý strom. „Postavím mě na velký koráb hodný krále.“

Třetímu stromu se sevřelo srdce, když si ho dřevorubec změřil pohledem. „Mně stačí obyčejný strom,“ pomyslel si muž. Sekerou zasvětila vzduchem a za chvíli ležel na zemi i třetí strom. Krásné větve, které si donedávna hrály s větrem a poskytovaly skrýš ptákům i veverkám, se bezmocně válely na svahu.

Tři kmeny byly svezeny do údolí.

První strom zajasal, když ho dřevorubec zavezl k truhláři. Jenomže u toho nikdo neobjednal zhotovení pokladnice. Mozolnatýma rukama proměnil kmen ve žlab na krmení zvířat.

Druhý strom se jen culil, když se vůz zastavil nedaleko přístaviště, ale v tu dobu nikdo neměl na velké plachetnice ani pomyšlen. Mohutnými tahy pilou a ranami palice byl proměněn v obyčejnou rybářskou loď, příliš malou a příliš křehkou, než aby mohla vyplout z moře nebo i velkou řeku. Odtáhli ji proto k jezeru. Každý den přivozila náklad ryb a nasákla jejich pachem.

Třetí strom posmutněl, když z něj dřevorubec začal tesat hrubé trámy, které pak opřel o zeď domu. „Proč se tohle muselo stát zrovň mně?“ ptal se sám sebe a vzpomínal na doby, kdy se jeho vrch ohýbal v horském větru. „Vždyť jsem tak nechtěl pryč, tolik jsem chtěl zůstat na horách, abych připomínal lidem Boha.“

Dny plynuly a stromy na své sny pozvolna zapomněly.

Ale jedné noci pohladilo první strom zlatavé světlo jakési hvězdy. Stalo se to právě v okamžiku, kdy mladá žena něžně ukládala novorozené dítě do dřevěného žlabu.

„Raději bych mu udělal kolébku,“ zamručel její manžel. Maminka se usmála a hvězda svítila na dřevo, které kdysi bývalo stromem.

„Ale ten žlab je nádherný,“ namítla. V té chvíli první strom pochopil, že hostí největší poklad světa.

Opět uběhla spousta dní, než jedné noci unavený poutník se svými přáteli nasedl do staré rybářské barky, která kdysi bývala druhým stromem.

Loď klidně klouzala po hladině jezera a poutník usnul. Z ničeho nic zahřmělo. Blesky křižovaly oblohou a divoký vítr zvedl vysoké vlny. Strom se zachvěl strachy. Věděl, že nemá dost sil, aby v takovém nečase dovezl tolik lidí ve zdraví ke břehu. Boky lodi skřípěly námahou.

Přátelé tajemného poutníka se polekali a vzbudili ho. Muž vstoupil, rozpřáhl paže, křikl na vítr a vodě poručil: „Ticho! Uklidni se!“ Bouře okamžitě utišila a nastal klid. V té chvíli druhý strom poznal, že vezl krále nebe, země i všech vod.

Nedlouho poté, stalo se to jednoho pátečního rána, se třetí strom nestačil divit, že ho kdosi odnáší ze skladiště zapomnětlivého truhláře. Odtáhli ho doprostřed hlučícího a rozzlobeného davu, hodili na zbrazená ramena jakéhosi muže, kterého pak ke stromu přibíli. Chudák strom připadal hrozný a krutý. Celou dobu, po kterou musel držet tělo tolik zmučeného muže, plakal.

Ale v neděli ráno, jakmile vyšlo slunce, se celá země rozechvěla obrovskou radostí a třetí strom zjistil, že Boží láska všechno proměnila.

Z prvního stromu postavila truhlici na ten nejkrásnější a nejvzácnější poklad. Druhému stromu dala vézt Stvořitele nebe i země. A pokaždé, když si lidé vzpomenu na třetí strom, budou myslet na Boha. A to bylo mnohem lepší než se stát jenom nejkrásnějším, nejsilnějším nebo největším stromem na světě.



Kde skončilo zlato, kadidlo a myrha?

Největší rozrušení pocítovali osel s volem, třebaže to nedávali znát. Nemohli vůbec usnout. Celou noc a den trval ten nádherný rozruch. Nejdřív se narodilo dítě, pak se objevili andělé, pastýři, hvězda a nakonec tři králové v krásných vyšívaných pláštích obroubených kožešinou, s těmi zvláštními hrbatými čtyřnožci. A jak zářily zlaté, drahokamy vykládané skříňky, ve kterých králové přinesli dary. Všichni se jim obdivovali. Teď skříňky ležely na slámě, zatímco žena uspávala dítě v náručí a muž s velkým a silným rukama rozmýšlel oheň a chystal oběma zvířatům trochu sena.

Královské dary si však s očima dokořán prohlížel ještě někdo jiný. Škvirou mezi dvěma prkny dovnitř nahlížel zvědavý a hbitý chlapec. Celý den přecházel kolem dokola, aby mu nic neušlo, a teď s potěšením zjistil, že muž začal zívát. Tím chlapcem byl Dismas. Nejškrovnější zlodějíček z Betléma, mrštný jako lasička.

Nejdříve usnulo dítě, pak si matka lehla na hromádku slámy, kterou ji připravil a načechl muž. Sám pak čekal, až vyhasne oheň, a unaven usnul na slámě vedle ní. Osel s volem se zařídili podobně a v chatrči zavládlo ticho.

Dismas se tmou plížil ke dveřím. Byly zavřené na mohutnou závoru. Nemohl ji vytáhnout, všechny by tím hlukem probudil. Raději ptejel rukou po dřevěných stěnách. Jedno prkno bylo uvolněné. Dismas poznal, že by se tudy mohl protáhnout. Zkušeným pohybemootočil prkno, aniž by vydalo sebemenší vrznutí, a s kočičí hbitostí vlezl dovnitř.

Pohyboval se zlehka a snažil se přivyknout tmě. Tři skříňky stály pod jesličkami, které sloužily jako dětská postýlka. Slabounce se od nich odráželo červenavé světlo dohasinajících uhlíků.

Vůl zafuněl ze spánku a osel kopl do slámy. Něco se jim zdálo. Dismas na chvíli zadržel dech a zůstal nehybně stát. dokud se všechno kolem zase neuklidnilo. Dech spáčů znovu zněl pravidelně.

Chlapec jednal rychle. Popadl tři skříňky a schoval je do plátěného saku, který si nesl přes rameno. Koutkem oka se podíval na dítě. Zdálo se mu, jako by se na jeho malém obličejí objevil úsměv. Pokrčil ameny a vylezl ven stejnou mezerou po odtažení prkna. Když byl venku, prkno vrátil do původní polohy a pelášil pryč.

Poskakoval radostí a oběma rukama svíral cinkající vak se svou kořistí. Vzpomínal, co všechno viděl uvnitř těch krásných skřínek, a přemýšlel, jak drazé svůj úlovek prodá. Největší skříňka ukrývala zlaté perky a mince, druhá to nejjemnější kadidlo a ve třetí byla uložena velmi drahá myrha. Neuvěřitelné bohatství. Jen musel být opatrný a rozatím si všechno důkladně schovat. Po světě běhá spousta zlodějů.

Domů vlezl střešním otvorem jako vždycky. Neměl rodiče a starý zdálený strýc, který si ho u sebe nechal, se o něj nikterak nestaral.

V místnosti, kde spal, vyhloubil otvor v podlaze pokryté slámou a schoval tam svůj poklad.

„Pár měsíců tu všechno nechám. Pak začnu pomalu rozprodávat kousek po kousku v Jeruzalémě nebo možná v Damašku, tam u nikoho nevzbudím podezření...“ říkal si.

Rozsvítil olejovou lampu. Byl to krásný, jemně zdobený kousek pocházející z domu římského centuriona. Ten svou lampu stále ještě hledá. Dismas nedočkavě vybalil svou kořist. Opatrně otevřel první skříňku. Nedokázal zadržet zlostný údiv: „Co se tu k čertu stalo?“ Vztekle otevřel zbývající dvě. Důkladně si je prohlížel, očichal je zevnitř a zamumlal další nelichotivá slova. Někdo si s ním pěkně zahrál. Ten muž byl nejspíš chytřejší, než se zdál. V první skříňce leželo místo zlata jen velké kladivo. Místo kadidla našel tři velké hřeby a lahvička neobsahovala čistou myrhu, ale prachobyčejný ocet.

„To jsem dopadl! Co si s takovými krámy počnu? Zkusím je prodat za pár drobných římským vojákům...“

Uběhla pěkná řádka let. Dismas se mezitím stal nejbohatším a nejdrzejším pouštním lupičem. Jeho banda řádila v mnoha městech a měl takovou moc, že se s ním římská armáda raději dohodla, že si nebudou škodit navzájem. Ale potom přijel z Říma ctižádostivý správce provincie. Jmenoval se Pilát Pontský. Chtěl si vysloužit pochvalu od císaře a naklonit si představitele Jeruzaléma, a proto se rozhodl Dismase polapit. Nakonec se mu to opravdu podařilo - Dismas padl do léčky. Byl odsouzen k tomu nejhoršímu a nejpotupnějšímu trestu: ukřižování.

Na popravičím místě - Golgotu - za brány města šli tři odsouzení. Na kopci je už čekaly tři kříže. Dismas se už setkal s tím mužem, ke kterému byl připoután. Byl to starý známý lupič. Ale neměl ponětí, kde se vzal třetí odsouzený. Podle tváře to byl ušlechtilý člověk, přes známky mučení měl v obličejí laskavý výraz. Prý to má být nějaký galilejský prorok. Jmenuje se Ježíš a dřív dělal zázraky. Odsoudili ho prý za to, že se prohlásil Božím Synem a Spasitelem.

Dismasův ledový a krutý pohled se střetl s pohledem jeho oči a tomu otrlému banditovi jako by se náhle změnil svět. Zář z něj vyprchala a pocítil zvláštní pokoj.

Kat se pustil do svého smutného díla. Začal galilejským prorokem. Zvedl těžké kladivo a tři velké hřeby. Jeden z vojáků mezitím namočil houbu do octa. Dismasovi bylo najednou všechno jasné - vždyť to byly věci, které našel ve třech skřínkách ukradených kdysi v Betléme jakési matce s dítětem. To dítě prý mělo spasit svět! Takže i on přispěl k ukřižování Božího Syna... Se slzami v očích Dismas poslouchal, jak Ježíš říká: „Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.“

Vojáci se začali hádat o oblečení, které předtím strhali z odsouzců. Někák zvláštní citlivost se od nich ani nedala čekat. Když byly všechny tři kříže vztyčeny i se svým bolestným nákladem, okounějící zvědavci se jim začali posmívat. Největší díl ponižování věnovali Ježíšovi. Několik vysoce postavených obyvatel Jeruzaléma se smálo: „Když zachránil tolik lidí, ať zachráni i sám sebe, jestli je opravdu Mesiáš vyvolený Bohem.“ Pozadu nezůstali ani vojáci. Natahovali k Ježíši houbu namočenou v octě, kterou nabodli na kopí, a křičeli: „Jestli jsi opravdu židovský král, zachraň sám sebe!“

Připojil se k nim i druhý zločinec: „Copak nejsi Mesiáš? Zachraň sám sebe i nás!“ Dismas ho ostře okřikl: „Byl jsi odsouzen ke stejnému trestu jako on. To se vůbec nebojíš Boha? Za to, co jsme udělali, nám oběma takový trest náleží, ale on nic špatného neprovedl.“ Pak dodal: „Ježíši, pamatuj na mne, až budeš ve svém království.“

Zmučený a umírající Mesiáš se na Dismase podíval s nevyslovnou laskavostí. Pak krutý bandita uslyšel nejkrásnější a nejsladší slova svého trpkého života: „Buď si jistý, že ještě dnes budeš se mnou v ráji.“

Brunno Ferrero:

Vánoční příběhy pro potěchu duše



Moc tichosti a mírnosti

„Neexistuje nic vítěznějšího než mírnost.“ O tom byl z vlastní zkušenosti hluboce přesvědčen František Saleský, svatý biskup ze Ženevy (1567–1622). Mírnost – vítězná moc? Během prací všedního dne, na cestách, ba dokonce i ve vlastní rodině se často setkáváme s nespravedlností, agresivitou, hněvem, netrpělivostí a neschopností ovládat se, tvrdostí srdce, opovržením a neklidem. Jak reagujeme my jako křesťané? Odplácíme stejným, zlym za zlé, anebo se obracíme na Ducha svatého, aby nám daroval svoji lásku a mírnost – dar, který je jedinou zbraní, s níž můžeme tyto výhonky zla zlomit a porazit?

Ježiš, Boží Beránek, sám přijímal všechno svoje utrpení až k smrti na kříži s mírností. Proto nám dal příslibení plné naděje: „Blahoslavení tiši, neboť oni dostanou za úděl zemi.“ (Mt 5,4) To znamená, oni získají srdce lidí tak, že se bude moci šířit Boží království. Mnozí svatí svědčí o této evangelní pravdě. Vzpomeňme si jen na dvě římské ženy, blahoslavenou Annu Marii Taigi (1769–1837) a blahoslavenou Alžbětu Canori Mora (1774–1825).

Sedminásobná matka a osvěcená rádčyně papežů **Anna Maria Taigi** měla sice veselou a laskavou povahu, ale aby

zmírnila výbušný temperament svého manžela Dominika, potřebovala nevýslovně mnoho pokorné lásky a trpělivosti. On sám jako 92letý při procesu blahorečení své manželky dosvědčil: „Často jsem přicházel z práce domů unavený a rozmrzelý. Moje manželka měla dar vždy mě uklidnit. Uměla mlčet... a měla takovou přátelskou povahu, že špatnou náladu ze mne vyhnala a rozveselila mě. Ji musím děkovat, že jsem se zbavil vícero svých chyb. Děkala to s takovou dokonalou láskou a dobrotou, s níž se v dnešní době již nesetkáváme.“ Pro Annu Marii to byla křížová cesta, kterou šla v síle Ježíšovy lásky a pro Ježíše. A přece dosáhla svého cíle.



Alžběta Canori Mora

Podobně se vedlo i její, o pět let mladší, rovněž mysticky omilostněné přítelkyni **Alžbětě Canori Mora**. Po 30 let snášela nevěru svého manžela a chudobu, protože Cristoforo přivedl kdysi majetnou rodinu do finanční krize. Pouze díky mnohým modlitbám a pomoci svého zpovědníka dokázala manželovi odpustit, vždy znovu reagovat laskavě a obětovat všechna svoje utrpení za jeho obrácení. Ovoce tohoto vnitřního mučednictví vzešlo až po její smrti: Cristoforo poznal a litoval svého hříšného



Leopold Mandič

způsobu života a rozhodl se darovat svůj život Bohu v duchu pokání. Z velké vděčnosti vůči své ženě se stal knězem a vstoupil do řehole františkánů.

Docela jiný, neméně dojímavý příklad mírnosti máme ze života svatého **Leopolda Mandiče**. Když 14. června 1934 cestoval do sesterského institutu, aby tam zpovídal, při vystupování z tramvaje v tlačenici nechtěně strčil do jednoho mladíka. Ten rozhněvaný uštědřil malému knězi facku. P. Leopold zůstal klidný a s úsměvem ho prosil: „Zkrášlete mě ještě i na druhé straně!“ Rudou tvář jen na jedné straně bycť dělal špatný dojem.“ Tento agresivní mladý muž, předtím tak pobouřený, byl najednou hluboce dotknut těmi mírnými, vlídnými, dobrotivými slovy. Uprostřed všech lidí si klekl a poprosil o odpuštění. P. Leopold ho poklepal po zádech slovy: „Ale prosím vás! Vždyť jsme přáteli jako předtím.“

V životě svatého biskupa a mučedníka **Josafata Kunceviče** (1580–1623) bylo mnoho situací, kdy svojí dobrotou a mírností dokázal pro pravdu získat oby-



Anna Maria Taigi

vatelstvo Litevského velkoknížectví a Ukrajiny. Tvrdil totiž, že papež v Římě je hlavním pastýřem nejen pro katolíky, ale i pro ortodoxní křesťany. Neúnavně přiváděl duši za duší zpět k jednotě s Římem, takže jeho odpůrci ho dokonce nazývali „zlodějem duší“. Stalo se, že jednoho dne ve Vilně navštívil jistou ženu, která ještě nepatřila do sjednocené církve. Když vstoupil do jejího domu, ona se na něho obořila s velkým hněvem. Ale biskup Josafat i v této chvíli reagoval s mírností: „Mohl jsem to tušit, že zde budu podnětem k hněvu a hříchu.“ Poprosil dámu o odpuštění a odešel. Žena se však uklidnila, utíkala za ním, padla před ním na kolena a ospravedlnila se. Světcova mírnost se dotkla jejího zatvrzelého srdce a ona se nejen obrátila a vrátila k církvi sjednocené s Římem, ale k této jednotě přivedla i mnohé jiné ženy.

Jakou moc má mírnost nad srdci, nám může dosvědčit také patron Vídně, svatý redemptorista a neúnavný kazatel **Klement Maria Hofbauer** (1751–1820). Často chodil po městě nastavuje svůj klobouk, aby žebral pro své sirotky. Jednou, když takto chodil po žebrotě, vešel do jistého hostince, ve kterém se hosté hlučně bavili. U jednoho stolu hrálo karty několik pánů, a právě od nich

očekával velkodušný dar. Avšak na jeho prosbu jeden z mužů vyskočil ze židle, jako by ho uštkl had, a s hněvem začal P. Hofbauera častovat nadávkami, protože ho vyrušil při hře. A právě to, že ho kněz klidně poslouchal, ho ještě více rozzuřilo a nakonec prosebníkovi plivl do tváře. Kněz vytáhl kapesník, plivanec si utřel a mírně řekl: „Můj milý pane, to patřilo mně. Teď mi dejte něco i pro moje sirotky.“ V hostinci nastalo hrobové ticho. Nikdo se už neodvážil něco říci. Ještě před chvílí rozhněvaný pán zahanbeně vytáhl svoji peněženku a vložil do klobouku značnou sumu peněz.



Klement Maria Hofbauer

Tím to ale ještě neskončilo. Světcova mírnost se natolik dotkla duše tohoto karbaníka, že zanedlouho vykonal generální svatou zpověď a stal se jedním z největších světcových dobrodinců.

Rovněž svatá **Faustyna** (1905–1938) mohla zažít, že mírnost a milosrdenství, které z ní vycházejí, jsou mocné zbraně. Jednoho dne zaklepalo na bránu kláštera pět agresivních nezaměstnaných mužů a za každou cenu chtěli vejít dovnitř. A když se jich sestra na vrátnici neuměla zbavit, matka představená zavolala sestru Faustynu, a ta poslušně přišla na pomoc. Svatá Faustyna ve svém *Deníčku* píše: „Byla jsem ještě kousek od fortny a už jsem zaslechla, jak se hlasitě dobývají. Jednu chvíli mě naplnila pochybnosti a obava, nevěděla jsem, zda jim mám otevřít, nebo jako ta sestra N. odpovědět okénkem. Avšak najednou jsem v duši uslyšela hlas: Jdi a otevři fortnu a hovoř s nimi s takovou sladkostí, jako



Faustyna Kowalska

hovoříš se mnou. Hned jsem otevřela fortnu a přišla k tomu, co vypadal nejhorší, a začala jsem s ním mluvit s takovou sladkostí a klidem, že oni sami nevěděli, co mají dělat, a začali také hovořit mírně a řekli: – Co se dá dělat, když pro nás klášter nemá práci. – A klidně odešli. Zřetelně jsem cítila, že Ježíš, kterého jsem před hodinou přijala ve svatém přijímání, skrze mě působil na jejich srdce.“ (1377)

Je samozřejmé, že musíme jednat rozumně a nesmíme se sebejistě vystavovat nebezpečí. Ale když to vyžaduje poslušnost, anebo když se dostaneme do bezvýhodné situace, kde má převahu agrese, můžeme v důvěře v Boží milost odvážně napodobovat svatou Faustynu.

Mírnost, laskavost není jen duchovní zbraní proti netrpělivosti a chybám bližních, ale i ve vztahu k našim hříchům a slabostem. Ze zkušenosti víme, jak rychle se pro vlastní chyby nahnáváme, stáváme se netrpělivými, anebo nás dokážou naše chyby znechutit. Tady nám svatý **František Saleský** (1567–1622) ve své knize *Filotea* radí: „Pokud jsi udělala chybu, neznepokojuj se. Uvědom si svoji slabost a pokor se hluboce před Bohem. Nediv se svému pádu. Ne, proč se divit, když nemocný onemocní, slabý zeslábné a chudý zchudne. Lituj však, že jsi svými hříchy a chybami urazila Boha, posbírej odvahu a důvěru v Boží milosrdenství a dobrotu, dej se opět na cestu ctnostného života.“

*Z Vířavstvo Srdca 111/2016
Překlad podle Světla 45/2016*



Josafat Kuncevič

Najděme si čas, abychom se vnitřně zklidnili



Křesťanský život není možný bez modlitby. A to, co se neděje v čase a prostoru, je možná zbožný pocit a nezávazné přání. Ale skutečný vztah k Bohu je tam, kde se Bohu věnuje konkrétní doba během dne a během týdne.

Nikoho neudivuje, že učení se cizí řeči nebo týdenní trénink vyžadují opravdové cvičení a opakovanou rutinu. Nikdo by neočekával, že se stane sportovcem, když si o tom přečte knihu.

Konkrétní změna života nastává při konkrétních změnách chování. Tento krok spočívá v rozhodnutí: Stanovte si pravidelný, nejlépe denní čas pro osobní modlitbu. Jak dlouhá modlitba to bude, není rozhodující. Spíše je rozhodující, aby se čas dodržoval, protože člověk je zvykový tvor. Zvolte si ale časový interval, který je dostatečně dlouhý k tomu, abychom se vnitřně zklidnili. Dvě minuty by pro to byly příliš málo. Pro mne by byl den bez hodiny k modlitbě nepředstavitelný. Stejně tomu je u mojí ženy, která je matkou čtyř malých dětí. Jedna hodina, zdá se vám to mnoho času? Je to podstatně méně času než průměrný čas sledování televize či internetu za den.

Ale otázka, na čem našemu srdci záleží, se projevuje na našich prioritách v plánování času. Tedy na tom, co „světíme“.

Druhý krok souvisí se „zkoumáním“ a „hledáním“. Navrhujeme: Poznávejte Boha! Poznávejte ho tam, kde se nejjasněji zjevil. A to je v Písmu svatém.

Je přitom důležitá jedna věc: Bible je sbírka knih, které tvoří celek. Jednotlivými vytrženými místy Bible se dá tvrdit skoro jakýkoli nesmysl! Ale symfonický celek Písma svatého vykresluje fascinující a mnohvrstevný obraz Boha.

Nemějte strach. Člověk nemusí být teologem, aby Bibli pochopil. Začněte Novým zákonem. Čtete každý den dvě kapitoly a vložte to přečtené do své modlitby, do vašeho rozhovoru s Bohem. Kdo čte denně čtyři kapitoly, projde za měsíc celým Novým zákonem. Kdo bude číst 80 hodin – to je tolik, kolik Němec prosedí za měsíc u televize – ten přečte celou Bibli normálním tempem. Když jednou pročtete Nový zákon, začněte ještě jednou od začátku. A potom se můžete odvážit na Starý zákon.

Čtete v tomto pořadí, protože Starý zákon je srozumitelný jenom ve světle Ježíše Krista a jeho poselství. A když přijdete na nějaké políčko Boží, které vás udiví, nebo kterému nerozumíte, chápejte to jako šanci. Bůh je větší než náš rozum, přesahuje naše chápání.

Johannes Hartl – VISION 2000 – 3/2016

Jak nám může Boží slovo pomoci při rozjímání a modlitbě

Bibli nestačí jen číst jako historickou knihu či souhrn mravních zásad. Abychom se naučili odhalovat za slover lidským slovo Boží a mohli mu rozumět, musí se naše čtení Písma stát živým dialogem mezi Bohem a námi. Naučit se tomuto způsobu naslouchání slovu není jistě jednoduché. Vyžaduje to značnou dávku pokory, trpělivosti a sebezáporu. Není to je nutno upozornit. K dosažení tohoto cíle nám proto církevní tradice nabízí poměrně jednoduchou metodu, jíž můžeme na cestě za poznáváním slova Božího využít:

Čtení a zvnitřňování

Úryvek z bible si několikrát pomalu přečteme. Necháme se oslovit a proniknout nějakým slovem či větou, protož vytušíme její hluboký význam. Naše mysl se tak nezastaví jen vnějšího smyslu úryvku, ale otvírá se moudrosti („sapientia“ z latinského sapere = zakoušet, vychutnávat), kterou Písmo obsahuje. Např. když si vybereme nějaký úryvek z evangeli snažíme se pochopit to, co Pán Ježíš říká, jeho způsob mluvení a chování, jeho vztahy k druhým... Není třeba číst mnoho, spíše naopak, ale pomalu a do hloubky, aby do naší mysli mohlo proniknout světlo a my pochopili poselství čteného.

Konfrontace

Budeme vycházet z úryvku, který nás oslovil, a srovnávat s ním své postoje a chování, životní styl, způsob myšlení a jednání a snažit se poznat, v čem bychom se měli změnit. Je důležité se tázat: „Pane, co ode mne žádáš v této chvíli? Co ti mohu nabídnout?“ Už to, že se ptáme, znamená, že jsme ochotni : nad sebou zamyslet. Naučíme se rozjímat nad Písmem a vid v jeho světle celý svůj život, své touhy, problémy, úspěchy, mize..., jedním slovem: necháme se proniknout Duchem svatým tak, aby naše vůle byla ve shodě s tou Boží. A při této konfrontaci často z našeho srdce vytryskne upřímná a prostá modlitba, v níž se obracíme k Bohu, Původci všeho, a při níž poznáváme sebe samy.

Modlitba

Písmo svaté se samo může stát modlitbou (např. žalmy, Ježíšova slova, chvalozpěvy v Pavlových i ostatních listech...) nebo modlitbu inspirovat. Je třeba se naučit spontánní a osobní modlitbě, protože ta nám pomáhá přijmout inspiraci Ducha svatého. Dovolme, aby se on sám modlil v našich srdcích („Duch nám přichází na pomoc v naší slabosti. Vždyť ani nevíme, oč se máme vlastně modlit. A tu sám Duch se za nás přimlouvá vzdechy, které nelze vyjádřit, a Bůh, který zkoumá srdce, ví, co Duch žádá.“ Řím 8,26-27). S Duchem svatým budeme adorovat a chválit Otce, děkovat mu a prosit jej „jménem Ježíše Krista“. Jemu budeme svěřovat všechny potřeby svoje, našich rodin, přátel, církve a vůbec všech lidí.

Filipp Castronovo: Seznamujeme se s Písmem svatým
Vydalo nakladatelství Paulín

Chytrý mobil potřebuje moudrého majitele

Prý už bych si měla pořídit chytrý mobil. Všichni ho mají. Já se ale pořád nějak zdráhám, mám dojem, že ani s tím „hloupým“ neumím zacházet. Pozoruji mladé lidi, kterým odborníci říkají *look down generation* (generace sklopených očí), jak jsou přilepeni k displeji svých zázračných smartphonů a napadá mě pět zásad, kterých bych se chtěla držet, ať už s chytrým nebo nechytrým telefonem:

1. Přítomný člověk je pro mě vždy důležitější

Když zvoní mobil, tak to v nás vyvolává pocit, že to přece zvednout musíme. „Promiň, někdo mi volá,“ řekneme v tom slušnějším (ale stále ještě nevhodném) případě a přerušíme hovor, vstaneme od jídelního stolu, necháme přítomného člověka čekat, protože ten „na telefonu“ má nějak intuitivně přednost. Ale jakou přednost? Když pomíneme výjimečné případy, kdy se má někdo narodit nebo zemřít, téměř vždy je telefonní hovor stejně (nebo méně) významný jako ten, který jsme telefonátem přerušili. Navíc přítomná osoba je tady a teď pro nás, zatímco telefonát je neplánované vyrušení, které může (a musí) počkat. Když nám někdo volá, často se hned zeptá, jestli neruší. Ve skutečnosti je tahle otázka úplně zbytečná. Nikdy bychom totiž neměli mobil zvedat, když „ruší“.

2. Když s někým mluvím, telefon nemám na očích

Vypadá to jako maličkost, ale mít v něčí společnosti mobil v kapse, nebo položený před sebou na stole, je velký rozdíl. Mobil na stole je vetřelec. Říká druhému člověku, že s ním sice jako by komunikuji, ale zároveň chci mít pod kontrolou svůj virtuální svět. Schovat telefon mimo dohled znamená dát druhému najevo, že mu chci věnovat plnou pozornost.

3. Můj telefonát není určen kolemjdoucím

Vždycky je mi divně, když někdo telefonuje v trolejbusu. Snažím se neposlouchat, ale moc mi to nejde. Vyslechla jsem si už takhle spoustu hádek, svěřování, pomluv a různých osobních výpovědí. Navíc to někdy opravdu obtěžuje, protože do telefonu většinou mluvíme víc nahlas. Setkávám se i s tím, že někdo mluví sice do telefonu, ale očividně si přeje, aby jeho telefonát slyšel i ten, kdo „náhodou“ stojí vedle. Vlastně hraje takové divadlo pro náhodně poslouchající publikum. Jenže ten, s kým mluví, ty ostatní nevidí! Je to komunikační zlozvyk, na který si chci dávat vždy pozor. Telefonní hovor je důvěrná záležitost určená výhradně tomu, s kým telefonuji.

4. Před dětmi zaměřuji svou pozornost na něco jiného

Nejmenší děti mají na tohle obzvlášť vyvinutý cit. Víc než jejich vlastní hračky je zajímavá to, k čemu upínají svou pozornost dospělí. Mobil je tedy pro ně velmi brzy hlavním předmětem zájmu, protože vnímají, že pro jejich milované osoby je to něco důležitého. Děti jsou zkrátka naším zrcadlem: Kam se dívají naše oči, tam se budou dívat i ty jejich.



5. Čas bez mobilu je svatý

Jde to dnes ještě vůbec, nemít u sebe telefon? Jít na procházku, do restaurace nebo do kostela a nechat si mobil úmyslně doma, i za cenu, že mě zrovna někdo nezastihne online? Myslím, že to jde. A že je moc dobré dopřát si občas takový technologický detox. Časem se mi totiž telefon (zvláště ten chytrý plný zajímavých aplikací a podnětů) snadno stane prostředím, do kterého se „schovávám“ před ostatním světem. Dokonce mě tam volá: Haló! Máš novou aktualizaci, máš novou zprávu, podívej se, co je nového! Ale telefon má být mým nástrojem komunikace, ne mým otrokářem. Do jaké míry můj život zkvalitňuje a do jaké míry odvádí moji pozornost od toho, co se kolem mě děje? Pravidelná dávka života bez mobilu může být pro člověka velmi osvobozující.

Anežka Hesová

Salesiánský magazín 2016/

Poznámka redakce

Před návštěvou jednacích síní, přednášek, konferencí samozřejmě před návštěvou koncertů, divadelních či filmových představení jsme často upozorňováni výstražnými nápisami nebo varovnými tabulkami, eventuelně i výzvami pořadatelů, abychom vypnuli své mobilní telefony. Stejně tak tomu bývá v čekárnách u lékařů nebo v nemocnicích. Podobně by to mělo platit i při návštěvě kostela, aby zde každý věřící měl naprostý klid pro osobní modlitbu a meditaci. Dvojnásob to platí při bohoslužbách samotných. Téměř pravidelně se v našem kostele stává, že uprostřed mše, v polovině čtení nebo kázání se ozve rozličné zvonění, fanfáry nebo nejrůznější melodie, jednou dokonce i štěkání psa. Kdo je důležitější než Bůh? Co je přednějšího než naše setkání s Nejvyšším Pánem? Je třeba telefon vypnout docela. Nestačí jen přepnout vyzvánění pouze na režim bzučáku či nějaké rezonance. Je to skutečně šílené, když starší muž nebo mladá žena ve vrcholném okamžiku mše svaté při proměňování, v chvíli kdy kněz pozvedá hostii a ostatní se v úctě klanějí svému Pánu, střemhlav vyráží z lavice s telefonem u ucha a letí jak splašený ke kostelním dvěřím. Copak hoří?

Fr. Dušan Hladík

Prohlášení Konzultativní rady Stálé komise Senátu PČR pro krajaný žijící v zahraničí

Ve dnech 19. – 20. září 2016 se v Praze v Senátu konala konference s názvem „Diaspora jako partner mateřského státu“, kterou uspořádala Stálá komise Senátu pro krajaný žijící v zahraničí ve spolupráci s Českou školou bez hranic z.s., Akademií věd ČR a Ministerstvem zahraničních věcí ČR. Během prvního dne vystoupili zástupci z 10 ministerstev ČR, Úřadu vlády ČR, AV ČR a diskuze byla zaměřena na meziresortní kompetenci a péči směrem k diaspoře žijící v zahraničí. Druhý konferenční den se věnoval příkladům z praxe a zkušenostem z jiných zemí a byl obohacen o vlastní zkušenosti Čechů žijících v zahraničí.

Konference došla k závěrům, že chybí koordinace všech činností směrem k diaspoře, které by bylo dobré propojit. Je potřeba na toto téma jednat s Vládou ČR, aby pověřila Ministerstvo zahraničních věcí ČR koordinací ministerstev v oblasti vztahu státu a diasporý prostřednictvím posíleného pracoviště zvláštního zmocněnce pro krajané záležitosti. Za vhodné je také určit na každém ministerstvu jednoho pracovníka, který by zastupoval a koordinoval práci ministerstva s pracovištěm zmocněnce pro krajaný žijící v zahraničí.

Po konferenci se konala mimořádná schůze členů Konzultativní rady při Stálé komisi Senátu pro krajaný žijící v zahraničí. Přítomní se rozhodli pro vydání třech bodů, které považují za klíčové, týkající se současného stavu tzv. krajané politiky. Členové KR pocházejí z České republiky a také z různých koutů světa. Reprezentují jak názory místních, tak také názory české diasporý žijící v zahraničí.

Bod 1

Konzultativní rada (KR) poznamenává, že po dobu 26 let stále chybí oficiální politické vyjádření vlády ČR a dalších vrcholných orgánů k místu, jaké zaujímají Češi žijící v zahraničí v zájmech České republiky. Je na politické reprezentaci, aby posílila vazby mezi Čechy žijícími v zahraničí a Českou republikou.

Bod 2

KR podporuje pro posílení vztahů mezi zahraničními Čechy a mateřskou zemí co nejrychlejší rozšíření a posílení pracoviště zmocněnce pro krajané záležitosti při Ministerstvu zahraničních věcí ČR. Pracoviště by mělo mapovat a koordinovat vše, co souvisí s krajaný, včetně vytvoření snadnější možnosti se účastnit všech voleb z ciziny, krajané kulturní akce, návrat a investiční možnosti krajanů do ČR.

KR žádá zavedení jednoduchých korespondenčních voleb pro všechny občany ČR žijící v cizině. Za hlavní považujeme narovnání volebního práva pro všechny; pro ty doma i pro ty venku.

Bod 3

KR si váží trvalé snahy Stálé komise Senátu pro krajaný žijící v zahraničí o posílení krajané vztahů. KR znepokojuje opakované odmítání iniciativ Senátu Poslaneckou sněmovnou, především v oblasti volebního práva. KR je přesvědčena, že pro změny je nezbytné zapojit větší množství zainteresovaných a významných osob včetně Čechů a krajané spolků v cizině.

KR si v této souvislosti uvědomuje svou klíčovou roli a hodlá důrazně podpořit veškeré aktivity, které mohou vést ke splnění společného cíle.

Za Konzultativní radu

MUDr. Martin Jan Stránský v. r.

Bethlehem's Milk Grotto



In the town of Bethlehem there exists an underground cave where it is said that the Virgin Mary along with St. Joseph and baby Jesus hid while fleeing from King Herod on their way to Egypt (Matthew 2:13-15). The grotto is close to Manger Square and is officially named the "Grotto of the Lady Mary", and is more commonly known as the "Milk Grotto". The Milk Grotto has been the sight of many a miracle and the story behind the Grotto is one that encompasses all of the beauty that the Holy Family entails.

It is said that the Milk Grotto was the place where the Holy Family found shelter during the Slaughter of the Innocents, before making their way into Egypt. Mary and Joseph took shelter there until they felt that Jesus would be safe from King Herod's soldiers. As the story goes, while Mother Mary was feeding her baby, a drop of her milk fell to the ground of the cave turning the floor completely white. In the 5th century, a church was built over the grotto. Inside the grotto, the rock is milky white and it is thought to have miraculous healing power. Childless women flock to the Milk Grotto praying for the ability to bear children. People coming to the grotto in need of help are to mix a pinch of the powder of the Milk Grotto's rock with water or milk. Then, spouses are instructed to drink the mixture and if they are Catholic they should pray the Holy Rosary together while saying the third joyful mystery, The Nativity, and ask for the blessing of a child.

The Third Joyful Mystery the Nativity

- Joseph and Mary go to Bethlehem to comply with the decree of Caesar Augustus.
- The hour for Mary to give birth is near, but there is no room in the inn.
- In the stillness of the night, the Savior is born in a cave, Mary remaining a Virgin.
- She wraps Him in swaddling clothes and lays Him in a manger.
- In unspeakable joy Mary gathers to her bosom the Flower of her virginity.
- Jesus enters the world in poverty to teach the lesson of detachment from earthly things.
- The angel announces to the shepherds: "Today there is born to you in the town of David a Savior, Who is Christ the Lord."
- The angelic chorus sing: "Glory to God in the highest and peace to His people on earth."
- The shepherds come to the stable to pay homage to the Infant Jesus.
- The Magi come to adore the Holy Child and offer Him gifts.

If the spouses are not Catholic, they are to pray with their own words to the Virgin Mary. People who have suddenly been able to have children after drinking the milk powder as well as others who have been healed from many ailments after consuming the mixture have written to the church with letters attesting to their healing. The Milk Grotto is but one of many places that God has shared with us so that we may have hope of healing and spiritual support.

By Jana Krce



Mercy Calls Us to Set Others Free from Today's Forms of Captivity

We are coming close to the conclusion of the Jubilee Year of Mercy proclaimed for the Church by Pope Francis. Throughout this year we have been examining the works of mercy that obtain God's mercy for ourselves and bring that mercy to others.

Lately we have been reviewing the corporal or bodily works of mercy. As we recall, the ones we have considered so far are: feeding the hungry; giving drink to the thirsty; clothing the naked; giving shelter to the homeless and visiting the sick.

The next Corporal work of mercy is to visit the imprisoned which really goes far beyond providing help for, visiting or praying for those in a cell block inside a prison building.

This particular work of mercy was once known as "to ransom the captive." We might think that ransoming captives comes from another time in history and in fact, it does come from paying ransom for Christians in the Middle Ages and by Christians purchasing people to save them from the slave markets. Their acquired freedom would respect their human dignity and so truly show them mercy.

But in our day, in the context of the terrorism and kidnapping that is sponsored and organized, it is often argued that to negotiate and especially to pay for captives is to encourage more such captures and renditions. It would feed the coffers of the groups of evil and place others in danger of being the next victims. And besides, in our modern society, the slave market was abolished long ago. Or was it?

Throughout the world today there is a lucrative market in human trafficking. Enticements are made to the poor in countries without development or hope for the

future. Jobs are promised. But when the hopeful respondents leave home and probably their country, the frightful reality becomes all too clear.

Often, in a strange country, their passports are confiscated and they are placed in situations of virtual slave labor. Because they are undocumented, they become vulnerable and unable to appeal to civil authorities. In our own country, the Catholic bishops estimate that annually about 17,000 of our brothers and sisters come across our own borders under these circumstances, in need of this work of mercy.

Worse, in some circumstances, such vulnerable individuals become subject to sexual slavery.

Unaccompanied women and minors outside of their country, even in our own day, are quite truly captives in need of ransom.

We regularly see others in need of ransom from their captivity as well. Think of those who are held captive or imprisoned by alcohol or drugs. Unable to escape their addiction on their own, they often live lives of financial impoverishment and family breakdowns. Their physical and spiritual health frequently suffers as well. Such persons can range from those who live on the streets to our own family members or neighbors.

In such cases, the willingness to intervene, to urge the one with addiction to seek help, and perhaps in the right circumstances to contribute to their treatment is a very real fulfillment of this work of mercy.

Our society has others who are captive, however. There are forms of captivity that flow directly from sinfulness, but that

have corporal manifestations. Consider, for example, those who have allowed themselves an undying anger toward someone or toward a situation. Consumed by such an obsession, the person becomes unhappy and often isolated. Social interaction and even employment can be hard to come by.

Others can be imprisoned by other forms of sinful captivity. When a good spiritual life is lost, it is possible to fill it with excessive attraction to material goods or bad relationships.

In this case, the ransom of those captives might take a very specific form. That is, praying for their release and conversion. We can offer acts of penance for the sins of others, asking that God free them from their chosen slavery.

In the end, such an approach to ransoming the captive is an act that deepens our own faith. It is to trust that prayer works. We trust that as Jesus said, "... whatever you ask in my name, I will do" (Jn. 14:13). To pray and to fast, then, for those imprisoned in their sin is to seek the freedom of captives.

One of the deceptions of modern society is that we have somehow progressed or evolved beyond some of the actions that have characterized human nature since the fall of Adam and Eve.

With eyes open, we can see that sinfulness and various forms of captivity have not been eradicated and many of our brothers and sisters are suffering, though not immediately in our view. So today, more than ever, we must still offer the assistance that ransoms them from whatever their personal prisons may be.

*By Bishop David J. Malloy
Observer November 17, 2016*

Tajemné dění kolem hradu Kost

Gotický hrad Kost najdete v Českém ráji, v katastrálním území malé obce Podkost, která je přidruženou částí obce Libošovice. Stojí severozápadním směrem od městečka Sobotka, v okrese Jičín. Mezi hrady České republiky je zvláštností. Není totiž postavený jako jiné středověké hrady na kopci, ale v údolí, na pískovcovém ostrohu (jako hrad Okoř u Prahy). Je velmi dobře zachovalý. V současnosti je soukromým majetkem českého hraběcího rodu „Kinských dal Borgo“.

Hrad Kost nechal postavit někdy před rokem 1349 pan Beneš z Vartemberka. Vartemberkové hrad Kost vlastnili do roku 1414. Poté ho výhodným sňatkem získal Mikuláš Zajíc z Házmburka. V polovině 15. století hrad připadnul Zdeňku Lvovi z Rožmitálu, a ten ho roku 1497 i s hospodářským dvorem prodal Janu ze Šelmberka. Dalšími majiteli hradu byli postupně Biberštejnové, Lobkovicové, v letech 1632–1634 císařský maršál Albrecht z Valdštejna, a pak znovu Lobkovicové. Po nich Černínové z Chudenic, a až do roku 1948 různé větve Netolických. V letech 1948–1992 byl majitelem hradu Kost čsl. stát, který po únorové puči roku 1948 hrad Kost zkonfiskoval.

Pan Norbert Kinský z Vchynic a Tetova, manžel poslední majitelky Anny Marie z rodu „dal Borgo-Netolický“, hrad Kost v roce 1992 úspěšně restituoval. Nechal ho pak přepsat na své syny Giovanniho a Pia Kinské dal Borgo. V současnosti o hrad Kost pečují starší z nich, Giovanni Kinský dal Borgo.

Hrad Kost stojí na skalním ostrohu v místě styku dvou mohutných údolí. První z nich, Klenické údolí, kterým protéká říčka Klenice, má ještě další dvě jména. Ta jeho část, která leží severně od hradu, se nazývá Prokopské údolí. Ta část, která pokračuje jižně od hradu, se nazývá Plakánek. Druhé, bezejmenné údolí, také vodnaté, ústí do Klenického údolí ze severozápadu. Ze všech tří stran byly v blízkosti hradu kdysi vybudovány tři rybníky: Bílý, Černý a Labutí rybník. První dva jmenované se zachovaly dodnes. Protržením hrázi těchto rybníků bylo možné proměnit okolí hradu v těžko dostupný terén. O ně-

co dále od hradu leží další dva rybníky. Severním směrem od hradu, na malém přítoku říčky Klenice, najdeme Partotický rybník. Jižním směrem, v údolí zvaném Plakánek, leží rybník Obora.

Hradu Kost, jeho historii a jeho okolí věnoval svoji pozornost významný český historik Univ. Prof. Josef Pekař. Sepsal o něm dvoudílnou monografii nazvanou „Kniha o Kostě“, která zachycuje ekonomické a historické dějiny panství hradu Kost, zvláště pak v 17. až 19. století.

Podivné jevy se většinou vyskytují na těch místech nebo v těch objektech, ve kterých se v historii odehrály hrůzné činy, tragické a děsivé události. To ale neplatí o hradu Kost. Historie tohoto hradu není děsivá. Není známo, že by v něm došlo k vraždám, prokletím nebo jiným tragickým událostem. A přesto existují svědci, kteří na hradě Kost pozorovali ne jeden nevysvětlitelný jev!

Lidé, kteří na hradě pracují a jsou v něm ve dne i v noci, jako kupř. kastelán hradu, byli svědky nejruznějších záhadných jevů. Nejvíce záhadných jevů má prý zvukovou podobu. Na hradě se v noci ozývají záhadné kroky, které vycházejí z nedostupných, lidmi opuštěných míst. Ve věži prý sám od sebe odbíjí starý, a už dávno nefunkční zvon půlnoc. Při odbíjení půlnoci se však vždy řídí astronomickým, ne letním či zimním časem. Zaznamenána byla i svědectví různých zjevení. Tak kupř. se tam objevil živý trpaslík. A občas také tajuplné stíny lidskýma očima neviditelných postav.

Také okolí hradu je tajuplné. Pod hradem Kost se rozkládá údolí Plakánek. Je to táhlá, malebná úžlabina, opředená bájemi. Tu v závětví, na pestře kvetoucích loukách, nedaleko od studánky zvané Roubenka, prováděly své reje lehkonožé víly. Pramen vody, který ze studánky vytékal, vynášel na povrch písek, který pomáhal lidem léčit jejich oční nemoci. Jak pojmenování Plakánek vzniklo?

V hustých lesích, které obklopovaly hrad Kost, ztratilo se kdysi dítě uhlířovi, jenž nedaleko v lese vyráběl dřevěné uhlí. Když matka dítěte zpozorovala, že její chlapec není na paloučku, kde si každý



Romantické údolí Plakánek

den hrál a kde ho ještě před chvílí viděla, vypukla v srdceryvný pláč. Vzpomněla si, že v těchto lesích nedávno zabloudila malá Anežka, dcera kostského purkrabího. Ta pak byla jako zázrakem zachráněna, když vnitřní hlas dítěte na ně volal: „Vizkeř!“ Dítě se ohlédlo a spatřilo na jednom z okolních vrchů hořící keř. Ten ji pak přivedl na cestu k domovu. To místo se dnes nazývá „Vizkeř“.

Dali se tedy uhlíř se svojí ženou do hledání. Prohledávali lesy, prolézali skály a volali jméno svého dítěte. Jímala je úzkost při pomyslení, že je už mohla rozsápat divá zvěř. Konečně rodiče sestoupili na dno rokliny a vydali se stezkou podél potoka. Chvillemi se zastavovali a naslouchali, jestli se neozve hlásek jejich chlapce. Když už se slunce sklánělo k obzoru, a když do údolí začaly padat tmavé stíny, oba se zastavili, aby si, zoufalí a utmácení marným hledáním, trochu odpočinuli. Tu v dálce před sebou, směrem ke hradu Kost, zaslechli tichý dětský pláč. Zatajili dech a poslouchali. Pláč se ozval znovu. Když rozeznali směr, rozběhli se ke skupině vrb. Sedělo tam na zemi jejich dítě, od pláče celé promáčené unavené během a chůzí, zmořené hladem a žízní. Rodiče si radostně oddychli, všechna tíže jim spadla ze srdce. Pospíchali s ním domů a slíbili si, že napříště budou své dítě střežit jako oko v hlavě. Údolí, ve kterém svého chlapce našli, se od té doby nazývá Plakánek.

Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

Foto na zadní straně:
Hrad Kost pod sněhovou pokrývkou

